

Atenție, se trage! sau Despre primul examen al maturității noastre

În ce măsură este bac-ul un examen de maturitate? Răspunsul este simplu: în măsura în care considerăm că la 18 ani orice copil este deja matur sau cel puțin în tranziție spre maturitate sau în măsura în care considerăm că stresul nejustificat, pe care îl creează acest examen de-a lungul unui an ne grăbește drumul spre lumea adulților, ne apropie de realitatea facultății, a examenelor ce urmează, a muncii, a serviciului, a responsabilităților perpetue. Stresul examenului de bacalaureat constă în conștientizarea importanței rezultatului lui în viața de mai târziu și nu neapărat în gradul de dificultate a itemilor.

Consider că bac-ul este reprezentativ pentru ce subliniază el de fapt și anume, încheierea liceului și, implicit, începutul unei alte etape în care, dacă nu pretențiile proprii ori pretențiile părinților față de tine se schimbă, cel puțin pretențiile celorlalți, căci ți se pretinde maturitatea de care în liceu poate ai fost scutit. Bac-ul e astfel primul examen care cere o oarecare seriozitate. Cred că toți elevii încep cu aceleași șanse clasa a XII-a, dar diferența dintre o notă mare și nota maximă o fac profunzimea învățării și efortul susținut.

Bac-ul mai este bun și ca mijloc de autoanaliză, fiind primul examen care ne dă șansa de a ne observa reacțiile în condiții de stres și de a exercita "educarea", stăpânirea emoțiilor, astfel încât acestea să aibă urmări productive și nu distructive. Este greu să îți dai seama doar cu experiența tezelor și a testelor din timpul școlii dacă ești tipul de persoană care "pe ultima sută

de metri" poate acumula informații sau căreia, datorită panicii, randamentul învățatului îi scade.

Niciodată nu am simțit că am putut primi niște sfaturi eficiente de la elevii mai mari în legătură cu examenul. Tot ce mi s-a spus e că nu merită importanța care i se oferă, că e neașteptat de simplu și că în ultimele două săptămâni trebuie să "tragi tare". Cam asta este rețeta.

Ajungând în postura în care sunt capabilă să dau eu sfaturi, pot spune că rămân puțin încurcată și tind să repet clișeul cum că bacalaureatul ar fi, în mare, chiar simplu (ca orice lucru după ce e depășit cu succes) și că, dacă ai acorda măcar jumătate din timpul pe care îl petreci stresându-te învățării, atunci, din partea mea, șansele de reușită sunt maxime.

Esențial în pregătirea pentru bacalaureat e să știi să te distrezi și să te relaxezi atunci când îți propui și îți îngădui și să știi să înveți atunci când trebuie. Acest lucru consider că e cel mai greu de învățat pentru un elev care nu are obișnuința învățatului susținut din liceu.

Bac-ul? Bac-ul reprezintă abia prima treaptă spre maturizarea noastră profesională, dar cu atât mai bine dacă o trec cu dreptul.

Raluca Anisie

P. S. Raluca Anisie este absolventă a Colegiului Național în 2010 și se numără printre decaristele Iașului la examenul de bacalaureat de anul acesta. În prezent, ea urmează cursurile Universității din Sheffield, Anglia.

Cu ochii larg deschiși

Trei opinii despre Germania. Proiectul "Leonardo da Vinci"

Germania a lăsat asupra mea o impresie foarte puternică și mărturisesc faptul că și acum mă simt uneori copleșită de multitudinea de senzații și trăiri pe care le-am experimentat aici. Recunosc, în primele două-trei zile, eram destul de dezamăgită și mă simțeam printre puștii care nu împărtășeau entuziasmul general. Eram reticentă cu privire la orașul în care s-a desfășurat stagiul nostru de pregătire, Karlsruhe. Spre deosebire de orașele mai mari ale Germaniei, al căror farmec este indiscutabil, ale căror străduțe din centrele vechi invită la explorare și cercetare amănunțită, care sunt aglomerate, dar nu sufocante, Karlsruhe îmi părea un oraș fără nimic de descoperit, un oraș nou în plină dezvoltare, pe care patina timpului nu avusese când să își lase amprenta. Ulterior am aflat că oamenii erau încă în vacanță și studenții nu începuseră cursurile, prin urmare, încremenirea nu era decât sezonieră...

În următoarele zile, după ce ne-am obișnuit cu programul propriu-zis, am început să descoperim orașul și pot spune că, după trei săptămâni în care ne-am plimbat, am vizitat, am descoperit fiecare colț al orașului, nu cunosc decât poate jumătate din ceea ce are de oferit. Am considerat că cel mai bine poți cunoaște un oraș dacă treci dincolo de zona centrală, spre periferie. Fidelă crezului meu dintotdeauna, ne-am urcat câțiva "prieteni în devenire" într-un tramvai și am mers să explorăm pentru început vestul orașului. Era pe seară, perioada în care majoritatea localnicilor își dedicau o parte din timp relaxării sau sportului. Toți am fost foarte impresionați de grija pe care nemții o au față de ei înșiși și de respectul pe care și-l acordă unul altuia.

Am fost întâmpinați de parcuri special amenajate, în care copiii, bicicliști, persoane în vârstă și tineri fără griji se bucurau de timpul liber liniștiți.

Ceea ce m-a impresionat puternic și mi s-a părut deopotrivă fascinant a fost umilința, credința și poate chiar bucuria cu care nemții, majoritatea de religie catolică sau protestantă, veneau duminică de duminică la slujbă. Întrucât era o noutate pentru noi, am ales ca în fiecare duminică să mergem și noi, alături de localnici, la slujba de dimineață. Impresia cu care am rămas este echivocă și toți am fost de acord că respectul acordat credinței este mult mai mare decât la noi. În anumite momente, pe parcursul slujbei, când sunetul orgii umplea catedrala de muzică simțeam că, într-adevăr, se putea crea o unitate cu divinitatea.

Nu știu nici acum dacă într-adevăr nemții sunt atât de reci precum se crede. Ca orice popor ce nu este latin, ei sunt reticenți față de străini, cel puțin inițial. Totuși, tind să cred că, după o anumită perioadă de timp, devin maleabili, deschiși și înțelegători. Nu am avut contact direct decât cu tutorele din partea organizației de primire și cu profesori de informatică. Însă în afară de tineri, când mă plimbam pe stradă, toți aveau același tip de comportament rezervat, mult prea rigid în comparație cu al nostru, expansiv și comunicativ.

Privind astfel poporul german, pot spune că apreciez mult mai mult ospitalitatea noastră românească, dar aștept cu nerăbdare ocazia să plec din nou în Germania și sper că voi avea oportunitatea de a-mi schimba radical părerea despre nemți și ospitalitatea nemțească în general...

Ina Mitu, clasa a XI-a B

Deși sunt multe de spus în această privință, o să mă rezum la ideea de a-mi împărtăși entuziasmul și încântarea cu voi, cititorii, care puteți deveni ulteriorii beneficiari ai acestui program internațional.

Cu mult avânt am pornit într-o după-amiază însoțită de august spre Germania, mai exact spre orașul Karlsruhe, iar după o lungă și obositoare călătorie atât cu avionul, cât și cu trenul, am ajuns la hotelul unde urma să fim cazați pe parcursul stagiului.

Încă din primele zile ale mobilității, am avut ocazia de a-mi împărtăși entuziasmul în privința întoarcerii pe meleagurile nemțești cu ceilalți coechipieri de proiect, alături de care am petrecut clipe de neuitat. În decursul celor trei săptămâni s-au legat prietenii puternice, iar faptul că am trecut împreună cu ceilalți prin experiențe unice reprezintă veriga ce ne va uni pe tot parcursul adolescenței și, poate, și mai târziu.

Am fost plăcut surprinsă să observ încă o dată spiritul nemțesc la el acasă și îmi exprim încântarea cu privire la posibilitatea de a fi vizitat numeroase atracții turistice, precum muzeul Mercedes Benz din Stuttgart (care m-a uimit efectiv datorită numărului foarte mare de autoturisme, începând cu cele mai vechi modele și terminând cu cele

mai noi și mai extravagante forme). De asemenea, deplasările în orașe precum Heidelberg, Baden-Baden sau Mannheim au reprezentat oportunități de a cunoaște direct o mare parte a culturii și civilizației germane prin intermediul activităților desfășurate în cadrul programului de vizitare a acestora.

Pe lângă plimbările aproape zilnice în oraș, am dispus de ocazia de a merge într-o croazieră pe Rin, ceea ce ne-a încântat pe majoritatea dintre noi. În timpul plimbărilor prin parcuri sau pe parcursul șederii la umbra unor copaci, ne încântau auzurile sunetele de chitară și vocile coechipierilor de proiect, care cântau și retrăiau momente din copilăria parcă demult uitată. Astfel, am redevenit copii pentru câteva ore și am împărtășit cu toții bucuria amintirilor ce ne legau într-un fel sau altul.

Proiectul "Leonardo Da Vinci" a însemnat pentru mine atât o oportunitate de a-mi aprofunda cunoștințele în domeniul informaticii, cât și o posibilitate de a-mi petrece timpul cu prietenii și de a cunoaște, totodată, noi persoane de care mă leagă extrem de multe amintiri. Personal, sunt foarte încântată că am luat parte la acest

program, deoarece au existat extrem de multe avantaje, cele enumerate mai sus fiind doar o mică parte din totalul acestora.

Mădălina Fotache, clasa a XI-a B

Înainte de a pleca în proiectul “Leonardo da Vinci”, ascultasem “istorisirile” colegilor mei care fuseseră în anul precedent. Deja de pe atunci ne gândeam: dacă am putea și noi merge anul viitor... Ne imaginam că ar fi o experiență extraordinară, o oportunitate pe care nu ai ocazia să o întâlnești de multe ori. Așa a și fost: trei săptămâni în Karlsruhe, Germania, de care ne vom aminti ca de niște săptămâni pline de lucruri noi și interesante, săptămâni ale cunoașterii - nu numai cunoaștere culturală, ci și una interpersonală și interioară.

Recunosc faptul că această experiență a constituit pentru mine o noutate și mi-a făcut foarte mare plăcere faptul că în timpul liber am încercat să cunoaștem orașul cât mai bine, prin alte metode decât cele la care apelează călătorul grăbit, adică vizitatorul muzeelor, de exemplu. Astfel, nu am vizitat numai obiectivele culturale, ci am încercat să vedem cât mai mult din orașul propriu-zis, din centru până la cartierele periferice. Am avut surpriza să descoperim inedite spații de joacă, parcul imens din spatele Palatului sau Grădina Botanică cu uimitoarele specii de plante. În fiecare după-amiază, când aveam timp liber, ne duceam în stația de tramvai și, uitându-ne pe harta transportului public, alegeam la întâmplare tramvaiul în care vom urca, având grijă ca de fiecare dată să fie în altă direcție. De obicei, mergeam până la capătul liniei și coboram acolo - dacă găseam ceva interesant, mai stăteam, dacă nu, luam același tramvai înapoi și ne opream pe drum acolo unde se întâmpla ca ceva să ne atragă atenția.

Într-una dintre zile, am surprins o imagine superbă: la mică distanță de stația de tramvai era un delușor acoperit cu iarbă, iar în vârful lui un copăcel și un domn care admira zona. Ceea ce făcea totul și mai frumos era soarele care apunea în spatele dealului, luminând în portocaliu cei câțiva nori de pe cer. În scurt timp, am dat startul la întrecere: cine ajunge primul sus? Voiam să facem poze, să ne bucurăm de priveliște, dar, când am ajuns în vârf am descoperit un imens loc de joacă. Deoarece era pustiu, am profitat din plin și am fost din nou copii timp de câteva ore. Acesta este un exemplu dintre multele experiențe trăite în locurile necunoscute nouă, unele chiar puțin bizare, pe care le-am descoperit vizitând orașul într-un alt mod.

Cred că e visul fiecărui om să meargă într-o țară străină unde totul este organizat, să petreacă timpul cu prietenii, să râdă, să alerge, să facă lucruri noi și neașteptate, să învețe și să se distreze. Noi, în cele trei săptămâni petrecute în Germania, am simțit că ne-am trăit viața din plin și ne bucuram de fiecare clipă.

Cel mai important a fost, cred, faptul că am cunoscut persoane noi și am reușit să închegăm un grup foarte mare de prieteni. Aceste legături nu au fost numai în timpul stagiului, ci continuă și acum și sper să rămână pentru mult timp. Dacă peste câțiva ani vom mai uita de cineva, sigur amintirile din Karlsruhe și din toate orașele și aeroporturile pe care le-am vizitat, prin care am alergat, ne vor reaminti de acea persoană...

Ștefan Bezrucav, clasa a XI-a B

Halloween... Național

Cu ocazia Halloween-ului, membrii Asociației Agrata au hotărât să organizeze o petrecere tematică pentru elevii din ciclul gimnazial și liceal. Pe lângă discotecă, am mai introdus diverse manifestări interactive, cum ar fi: face-painting, concursuri de costume și cioplit bostani, dar și un cort al țigăncilor. Petrecerea s-a desfășurat în cadrul sălii de sport pe care am decorat-o într-un mod inedit împreună cu holurile parterului.

Ideea acestui proiect a luat naștere la ședințele săptămânale Agrata, din dorința de a oferi elevilor școlii o activitate specială în concordanță cu această ocazie. Pregătirile au început cu două săptămâni înaintea evenimentului, principal, problema constând în achiziționarea numărului mare de dovleci necesari, atât pentru decor, cât și pentru desfășurarea concursului.

După multe vizite la potențiale locuri de achiziționare, am ajuns să strângem un număr de mândri reprezentanți ai curcubitaceelor, ce ne-a impresionat până și pe noi: aproximativ 100. Pregătirea lor a fost și ea destul de complicată, presupunând cam două zile de lucru. Întâi, ne-au fost livrați dovlecii pe care i-am transportat în timpul pauzelor în P12 (loc ce a devenit un sediu pentru două zile). După programul școlar, a urmat curățarea lor, ce a constat în două etape: transportarea lor la cea

mai apropiată baie, unde au fost spălați și apoi duși înapoi în P12 pentru a fi goliți. Următoarea fază a fost alegerea celor 30 de bostani (dintre cei mai arătoși) ce urmau să fie folosiți în cadrul concursului de cioplit și apoi sculptarea celor rămași pentru a decora holurile și sala de sport.

Următorul lucru în agendă au fost decorațiunile care s-au constituit din pânze albe pentru tavan și figurine tematice. Cu ajutorul cartonului și al foarfecelui am confecționat o serie de lilieci și schelete ce urmau să plutească printre panzele albe. Alte materiale confecționate au fost pânza pictată tematic și pancartele ce marcau diferite puncte în școală.

Vineri a fost o zi obositoare datorită faptului că nu știam dacă vom termina așezarea tuturor decorațiunilor, așa cum ne-am propus, dar printre multe glume și curse pe culoar, pot spune că am reușit să acoperim mai tot. Sigur, am făcut și mici confuzii, dar cred că asta nu a făcut decât să sporească amuzamentul general sau măcar cel propriu. Totuși, ce au găsit participanții la petrecere?

La intrarea în școală, elevii erau întâmpinați de un banner "One way in, no way out" și de o sumedenie de dovleci... încercam să aducem o atmosferă cât mai palpitantă începând cu intrarea. Urmărind șirurile de luminițe, ajungeai la garderobe sau în fața magazinului, unde deja

se făcea simțit un fel de entuziasm molipsitor. Printre baloane și dovleci, era așezat un stand unde cei veniți fără costume își puteau picta fața în cele mai variate modele sau procura măști create de Agrata. De asemenea, îi mai așteptau și trei țigănci ce îi invitau pe doritori să li se alăture în cortul lor pentru a le fi ghicit viitorul. La intrarea în sala de sport, ne întâmpina un schelet și pânze de păianjen. Tavanul, acoperit cu pânză albă, revărsa schelete, păianjeni, lilieci și baloane; pereții erau și ei împresurați de dovleci sculptați.

Primul concurs, cel de costume, s-a desfășurat cu mult entuziasm din partea participanților, majoritatea fiind din ciclul gimnazial. S-au acordat premii pentru cele mai reușite costume,

dar și pentru cele mai originale. La concursul de cioplit bostani am avut, de asemenea, o grupă câștigătoare. Să nu uităm să menționăm că aceste evenimente au fost moderate de două gazde amuzante: Cătălina Popa și Bogdan Borș. La finalul competițiilor, am ajuns și la momentul în care am atins punctul maxim al distracției: dansul. Înconjurați de lumini și ritmuri alerte, ne-am distrat împreună pentru următoarele ore.

În încheiere, pot să mă declar mai mult decât încântată de felul în care s-a desfășurat activitatea și de experiența acumulată. De asemenea, ne-am bucurat de entuziasmul elevilor și de aprobarea profesorilor prezenți.

*Tvardochlib Mădălina,
clasa a XI-a B*

Foto: Giurgică-Tiron Tudor

O nouă schimbare – Consiliul Școlar al Elevilor

Probabil că ați privit cu scepticism ideea de a avea un președinte care să vă conducă. Probabil că încă mai aveți îndoieli asupra avantajului unui Consiliu Școlar al Elevilor, dar de aceea suntem noi: să vă informăm și să vă susținem.

De subliniat este faptul că acest Consiliu se vrea a fi o organizație asociativă a noastră, a elevilor, cu un rol destul de important în democratizarea școlii și a relațiilor nu numai dintre elevi, ci și dintre elevi și profesori. Prin intermediul acestui organism, noi ne putem alege reprezentanții, o dată la un an sau doi, putem propune activități pentru a îmbunătăți calitatea vieții școlare sau putem să dăm diferite forme unor puncte de vedere.

Interesant este faptul că astfel de organizații există în toată lumea de mult timp, dezvoltarea fiind firească și lentă, inițiativa venind de la nivelurile joase și până în anul 1979 răspândindu-se pe teritoriul Uniunii Europene. Apariția unor organe de acest tip s-a făcut la cererea elevilor de a studia într-un spațiu democratic.

Bine, nu democrația prezentă astăzi, după aproximativ două decenii de la Marea Revoluție, în România, ci una corectă, limitată de unele reguli de bază ale școlii, ale societății deci. Noi vrem, totuși, să reprezentăm dreptatea. Doar așa, prin gesturi mici și nu numai legate de sistemul democratic - vom avea posibilitatea să îndreptăm viitorul spre ceva mult mai bun.

Orice elev poate deveni președinte al Consiliului Școlar al Elevilor, dar bineînțeles că nu oricine poate reprezenta școala. Trebuie să fii capabil să comunici cu cei din jur, să iei în considerare părerile tuturor și să le alegi doar pe cele care pot fi în folosul formării elevilor. Consider că pentru această funcție ar trebui să ai o personalitate perseverentă, „open-minded” și să îi influențezi pe cei din jurul tău printr-un bun comportament.

Când mi s-a propus să candidez pentru postul de președinte al Consiliului Școlar al Elevilor, am primit ideea ca pe o nouă provocare - eu am câte o nouă provocare în fiecare zi, chiar dacă e vorba doar de tema la un anumit obiect sau de implicarea colegilor mei de clasă în noi activități. Am reușit să conving câteva zeci de elevi ai școlii să mă voteze, dar nu printr-un plan bine stabilit, pentru că am învățat că de foarte multe ori poate interveni neprevăzutul sau prin impunerea unui anumit respect, ci prin naturalețe și prin faptul că nu vreau să fiu cu nimic deasupra celorlalți. Nu sunt prea bună în vorbe, ca Cicero sau Caesar (știu filologii mei la ce mă refer), dar cred că voi putea să mă achit conștiincios de sarcinile primite și voi putea să rămân măcar la fel de comunicativă și de săritoare ca până acum.

Ca să închei povestea despre mine, am să vă spun că sunt foarte mulțumită de rezultatul obținut și vreau să subliniez faptul că toți cei care am candidat am rămas împreună. Suntem ca o familie abia încheată și suntem pregătiți să preluăm ștafeta și să o ducem mai departe prin organizarea unor noi activități, luând în considerare ideile voastre.

PS: *Lucian, actualul Președinte al Consiliului Școlar al Elevilor în Național a fost ales președinte și la nivelul județului, ceea ce înseamnă că ne reprezintă liceul și orașul la București!*

Ana-Maria Bălteanu, clasa a X-a E

Foto: Georgiana Jianu

Un gest nobil

C răciunul este sărbătoarea sufletului, a împăcării, a liniștei și îngăduinței. Ce gest poate fi mai frumos cu prilejul acestei sărbători creștine ca acela de a-i face fericiți pe cei din jur? Noi, colectivul clasei a XI-a C a Colegiului “Național”, ne-am hotărât să întreprindem o astfel de acțiune. Nu ne-a trebuit mult timp pentru dezbateri sau multă bătaie de cap deoarece, imediat, ne-a dus gândul la bătrânii care, ca și copiii, trebuie tratați cu multă îngăduință. Astfel, am ales să mergem la azilul de bătrâni “Sfânta Parascheva”.

De ce am ales această destinație? Simplu! Încercați să priviți acei ochi stinși din orbitele săpate de anii străbătuți de vreme! Încercați să examinați atent acei ochi osteniți și blajini ca după o pânză de păianjen încercuți de cearcăne ca inelele din tulpina unui copac! Veți descoperi singurătatea și înțelepciunea, dar și dezamăgirea și speranța acelor suflete care trăiesc în azilul de bătrâni.

Cu sănătatea împuținată, cu povara anilor în spate, cu speranțele spulberate, acești vârstnici trăiesc într-un prezent dezamăgitor. Dacă toți copiii și nepoții ar oferi părinților și bunicilor (când se află în impas) măcar o părticică din ceea ce aceștia au investit în ei, am întâlni numai bătrâni fericiți. Însă aceștia sunt marcați. Se

luptă cu neputințele, suferințele și neîmplinirile care apar. Aceștia tânjesc după o mângâiere, după o vorbă caldă venită din partea cuiva. Tânjesc după o clipă de fericire petrecută alături de cei dragi. Dar soarta le-a fost potrivnică și au fost hărăziți să rămână singuri pe lume. Astfel, au ajuns în azil.

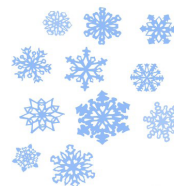
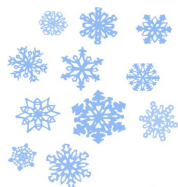
Bătrânețea nu-i o vină și nici o rușine. Toți vom trece prin asta. De aceea, ne-am gândit la vorba duhovnicească: “Tăbește-ți aproapele!” Scopul nostru este acela de a oferi câteva momente de fericire, de bună-dispoziție acestor bătrâni. Cu sufletul nostru tânăr vrem să le transmitem un impuls de a-și trăi frumos bătrânețea, de a uita (măcar pentru moment) de toate poverile ce le apasă sufletul.

Știm că “apa nu curge la deal, cum nici bătrânul nu merge spre tinerețe”, însă vrem să-i facem să uite de numărul anilor și să simtă acea tinerețe a sufletului.

Sperăm și ne dorim din toată inima ca prin programul nostru să reușim asta. Acest program cuprinde: colinde, piesă de teatru, dans, discuții pe tema “Amintiri / Povești de viață”, prezentări multimedia, după care toți bătrânii vor primi daruri.

Ne-am bucura dacă și alții ar copia fapta noastră.

Diana Păduraru, clasa a XI-a C

Experiențe pe meleagurile nemțești

În luna mai a anului școlar precedent am fost informată că voi dispune de ocazia unică de a mă deplasa spre Germania, mai exact în Bundeslandul Sachsen Anhalt și voi avea posibilitatea de a cunoaște sistemul de învățământ din această țară. Programul internațional numit “Gastschueler in Deutschland” pentru care am aplicat în prealabil, mi-a acordat ocazia de a petrece nu mai puțin de două luni în compania nemțească.

Cu mult entuziasm, am plecat spre Germania împreună cu alți doi colegi de la liceul teoretic “Vasile Alecsandri”, iar după un lung și obositor drum am ajuns, în cele din urmă, la familiile ce urmau să ne găzduiască pe tot parcursul stagiului. Am fost extrem de încântată să aflu că urma să locuiesc alături de o rusoaică, ce poposise deja cu trei săptămâni înaintea mea și mă gândeam că va fi o experiență de neuitat.

Deși pe parcursul primei săptămâni am întâmpinat dificultăți în ceea ce privește atât comunicarea cu elevii din clasa mea, cât și cu abordarea acestora din cauza răcelii și reticenței pe care o afixau față de persoanele ce proveneau din alte țări, am reușit să mă acomodez în noul context. Programul de zi cu zi consta în participarea la orele de curs, având ocazia de a alege ce vom studia în ceea ce privește limbile străine. Acest lucru mi-a prins foarte bine pentru că m-am putut familiariza cu lexicul de bază al limbii italiene și ruse. Totodată, domeniile Chimie, Fizică și Matematică îmi erau familiare, datorită faptului că deja studiasem în țară ceea ce se predă la curs, având astfel un avantaj în fața celorlalți elevi germani. În decursul stagiului, am putut participa la diverse activități desfășurate în cadrul școlii și nu numai, precum excursii și vizite împreună cu clasa la un centru

de colectare a deșeurilor, plimbări în parc și crearea unui bazar de prăjituri sau fursecuri făcute în casă și comercializarea lor cu scopul strângerii de fonduri pentru cazuri de urgență.

Vizitele făcute în orașele Magdeburg și Leipzig mi-au dat șansa de a-mi aprofunda cunoștințele în materie de cultură germană, întrucât m-am informat cu privire la istoria acestora și m-am deplasat către punctele de maxim interes. M-a încântat atmosfera în special în Leipzig, deoarece în aceeași zi cu vizita mea se sărbătorea “Ziua Națională a Pompierilor”, așadar, veselia și bunăvoia stârneau entuziasmul locuitorilor și al numeroșilor turiști. În săptămâna respectivă, compozitorul Johann Sebastian Bach era sărbătorit și am participat la un concert în memoriam în cadrul Bisericii Ortodoxe Sf. Nicolae din Leipzig.

Am cunoscut, de asemenea, modul de relaxare al nemților și felul lor de a se distra, ceea ce m-a surprins mai mult decât plăcut, tocmai pentru că ei, ca persoane, deși mai puțin maleabili în momentul în care creează un contact direct cu ceilalți, se respectă mult, iar la sfârșitul zilei promovează activități ce le îmbunătățesc echilibrul interior.

Cunoscuți pentru exactitatea lor, nemții nu au ezitat să mă surprindă în diverse situații în ceea ce privește punctualitatea, care a devenit pe parcurs înfricoșător de temută... În mare parte, am dispus de un program zilnic extrem de încărcat, iar pe timpul week-end-urilor se iveau ocazii de a părăsi locul de cazare pentru

a vizita ceva în împrejurimi, alături de familia gazdă sau de diverși prieteni.

În urma unei sinteze, am realizat că am avut multe de câștigat de pe urma participării în cadrul acestui program internațional, iar beneficiile culturale reprezintă doar o părțică a totalului de avantaje. Poate cel mai important aspect pentru mine a constat în faptul că am avut posibilitatea de a avansa în materie de limbă germană, de a-mi îmbunătăți lexicul și modul de abordare a exercițiilor în privința exprimării libere în această limbă, renunțând la teama de a nu mă putea descurca suficient de bine.

Am depășit cu succes micile greutăți întâmpinate la începutul stagiului și m-am integrat rapid în comunitatea locală, reușind să mă descurc pe cont propriu în orice situație.

Un alt beneficiu al acestei mobilități se referă strict la ideea de prietenie, întrucât am avut ocazia de a cunoaște noi persoane alături de care am petrecut momente de neuitat și de a lega prietenii indestructibile, chiar dacă distanța reprezintă un factor ce joacă un rol destul de important.

În încheiere, aș dori să amintesc faptul că stagiul într-o țară străină poate schimba perspectiva asupra lumii din care vii, dar și asupra celei în care intri. Personal, sprijin ulteriorii beneficiari, întrucât plecarea în Germania a reprezentat o experiență unică, de care îmi voi aminti mereu cu drag și care mă va încânta neîncetat pe parcursul vieții.

Mădălina Fotache, clasa a XI-a B

28 de elevi, 1 diriginte + UNU

Încă din prima zi de liceu, colectivul clasei a IX-a C pe atunci a avut șansa de a se bucura de ceva în plus, ceva unic în școală, o pagină de internet a clasei creată de către doamna dirigintă. Poate că nu i-am înțeles rostul atunci, poate că am perceput-o chiar ca pe o altă sarcină în plus, poate nu era ceea ce ne doream la momentul respectiv, dar am învățat să privim blogul clasei ca pe oricare alt coleg deoarece, cu sau fără voia noastră, făcea și face parte din clasă, iar la fel ca și noi, are nevoie de atenție.

Existența unui blog nu a fost un moft, un trend cum ar spune unii, din contră, a avut un rol foarte important în formarea noastră ca elevi de liceu. Primul lucru care ne-a învățat a fost să fim responsabili și să lucrăm în echipă pentru a-l „ajuta” să crească și să se dezvolte. Este adevărat că am fi putut să-l dăm uitării și să vorbim despre el la timpul trecut, dar acest fapt ar fi fost greșit nu doar din punct de vedere

moral, ci mai mult de atât, ar fi dovedit că nu știm să apreciem ceea ce avem, iar în final, ne-ar fi pus într-o postură delicată.

Cu fiecare zi, a devenit mai aproape de noi și de nevoile noastre. În prezent, este colegul la care putem apela atunci când ni se face dor de prima zi de școală sau de excursii, deoarece putem revedea fotografiile și părerile noastre de atunci, ne oferă posibilitatea de a trăi din nou anumite momente, senzații, bucurii. Este colegul care ne face să râdem, atunci când nu suntem binedispuși. Acolo avem notate toate lucrurile haioase spuse de elevi, de profesori și, mai mult decât atât, în el se oglindește atmosfera clasei. De acest coleg suntem mândri, întrucât toți am investit în el încă de la bun început încredere și răbdare.

O imagine are menirea de a înlocui mii de cuvinte, precum emoțiile vorbesc o limbă pe care oricine o poate înțelege. Ar fi ridicol să încep prin „a traduce” semnificația fotografiilor.

Pot să spun însă, în șoaptă, că pe spatele cărților de joc scrie “Carpe diem!” și înclin să cred că și aceasta este “o informație genetică” pe care “diriga” ne-a transmis-o inspirat...

Maniera scrierii diferă de la un subiect la altul. Atunci când este vorba de proiecte pe care le-am organizat, ce implică anunțuri, afișe, informații precise, exprimarea este una formală, destinată cu precădere exteriorului. Ne identificăm cu Iona al lui Marin Sorescu, însă ne asumăm libertatea de a modifica tragedia după personalitatea “artistului colectiv”, trasându toșă fină între ceea ce înseamnă “noi” și “ceilalți”. Nu este vorba numai de diferența de vârstă și de mentalitate. Un detaliu ne semnificativ, un exemplu reprezentativ ne pot oferi persoanele de aceeași vârstă, care sunt sigură că au învățat același alfabet, citesc, dar nu înțeleg în totalitate și se limitează din comoditate la “a eticheta”. Sigur, am pendulat la rândul nostru între “putem scrie asta” sau “nu, e prea... mai bine nu!”, însă am conștientizat că firea umană tinde să plăsmuiască și să se ascundă în spatele unei măști comune, să se conformeze, iar pasiunile anemice, visurile șterse nu ne definesc. Ar fi nepotrivit dacă am scrie pentru altceva decât pentru plăcerea noastră.

Uneori, ne-am confruntat cu reticența profesorilor în privința postării așa-numitelor “dume”, dar cu timpul au înțeles că, de fapt, comicul de limbaj are loc într-o anumită circumstanță, iar noi ca un colectiv declanșăm circumstanța involuntar, prin urmare, noi înșine devenim comici. În apărarea noastră (dacă mai este nevoie), voi da un citat din Mircea Cărtărescu: „Stilul nu îl ai, ci îl ești!”

Revenind la cea de a doua manieră în care sunt tipărite comentariile și respectiv, redarea fidelă a unor expresii, o asociez cu ceea ce numesc francezii “le verlan” (ce provine de la “l’envers”), limba vorbită de adolescenții din Franța, codată prin inversarea unor litere în cuvântul de bază.

Doresc să punctez în încheiere că ceea ce iubim cu toții nespuse la acest blog este faptul că, indiferent de câți ani vor trece de la absolvirea liceului, indiferent de locul în care ne vom afla, el ne va păstra o „amintire vie” a ceea ce am fost noi pe parcursul celor patru ani din ciclul liceal și a modului în care am crescut, ne-am maturizat. Suntem cu adevărat mândri că este și va fi parte din noi, căci oare ce ar fi viața dacă n-ar avea momentele ei memorabile?

*Corina Buhuși, Teodora Oлару,
clasa a XI-a C*

Ce înseamnă a fi voluntar la ”Salvați copiii!”

Interviu cu Vlad Stafie, voluntar, clasa a XI-a C

1. De cât timp ești voluntar în Organizația ”Salvați copiii”?

În ”Salvați copiii” am intrat acum aproximativ doi ani...și îmi pare rău pentru că nu am făcut-o mai devreme.

2. Cum ai ajuns să fii voluntar în cadrul acestei organizații?

Îmi amintesc că era vară și m-am întâlnit cu câțiva prieteni care erau deja voluntari. Aveau o activitate cu ”salvați” și m-am dus și eu doar din curiozitate, pentru a vedea cu ce se ocupă ei, de ce se implică și dacă aș putea să o fac și eu. Încă de atunci am participat la prima mea activitate, cu toate că încă nu eram voluntar. Mi-a plăcut.

3. Care sunt motivele care au stat la baza alegerii activității de voluntariat în această organizație?

Aici e simplu... mi-a plăcut. Mi-a plăcut pentru că simțeam că ajut pe cineva, că pot cu adevărat să fac ceva pentru ceilalți. Încă de mic mi-am dorit să am responsabilități, să socializez și să fac ceva nou. ”Salvați copiii” mi-a oferit această șansă și încet-încet am descoperit că e mai mult de atât. A fi voluntar te schimbă ca persoană, te motivează să faci mai mult și mai bine și te ajută să te dezvolți.

4. Care au fost proiectele în care ai fost implicat?

Sunt câteva proiecte mari în desfășurare în momentul acesta și m-am implicat în toate. Avem un proiect legat de drepturile copiilor și organizăm campanii stradale, ținem prezentări cu copiii și cu adulții de asemenea, unde îi informăm cu privire la

drepturile lor, au loc dezbateri și training-uri cu voluntarii noi pentru a transmite și ei, la rândul lor, mesajul ”salvați copiii!” mai departe. Un alt proiect este legat de siguranța pe internet. Activitățile sunt menite să informeze lumea cu privire la pericolele ce pot apărea pe internet și promovăm site-ul nostru ”www.sigur.info”, un site bine structurat și de foarte mare ajutor pentru cei care au neclarități sau probleme. Al treilea proiect de anvergură se numește ”Tineri împotriva violenței”, unde sunt și coordoator de voluntari.

5. Care au fost activitățile care ți-au plăcut cel mai mult până acum?

Toate activitățile pe care le desfășor sunt la fel de plăcute; nu faci nimic din ce nu-ți place. Ai posibilitatea de a te implica în ce dorești și cât dorești, dar dacă ar fi să aleg, școala de vară de anul acesta e cu siguranță pe primul loc. Atunci am participat la o școală de vară internațională alături de alți voluntari. Am lucrat în echipă și am învățat foarte multe despre noi și despre alte culturi. Ne-am dezvoltat caracterul, modul de gândire, modul de a comunica și, în același timp, ne-am făcut prieteni, prieteni buni, cu care comunicăm în continuare, încercând să punem bazele unor noi proiecte. Țin să menționez și o altă activitate în timpul căreia m-am simțit într-adevăr implicat într-un proiect de anvergură, ”Fundita umană”, o activitate în care susținem și ajutăm persoanele infectate cu HIV. Ne întâlnim cu toate ONG-urile și încercăm să arătăm lumii pericolele posibile, în același timp, dându-le sfaturi. Anul trecut am stabilit un nou

Salvați Copiii
Save the Children Romania

record mondial: cele mai multe persoane adunate pentru a susține ”funduța”. Tot în această vară am fost plecat într-un schimb de experiență cu tineri din alte 5 țări: Slovacia, Cehia, Grecia, Ungaria, Turcia, unde am dezbătut problema discriminării. A fost o săptămână extraordinară, în compania unor oameni minunați, acum prieteni foarte buni, alături de care m-am distrat, am conversat, am învățat lucruri noi și cel mai important, am învățat ce minunat este să dăruiești.

6. Considerați că activitățile pe care le-ai desfășurat au avut impactul așteptat?

Bineînțeles! În urma fiecărei activități înveți ceva nou și te schimbi într-un om mai bun. Îți dezvolti anumite abilități și realizezi că pe zi ce trece îți place tot mai mult ceea ce faci.

7. Cât de des au loc întâlnirile între coordonator și voluntari? Dar între voluntari?

În principiu, au loc în fiecare săptămână, dar depinde și de activitățile pe care le desfășurăm. Câteodată ne întâlnim și de mai multe ori sau, dacă nu s-a mai făcut ceva nou, o dată la două săptămâni. Întâlnirile sunt stabilite de comun acord cu voluntarii în așa fel încât să putem ajunge în număr cât mai mare. Noi voluntarii ne întâlnim foarte des, având în vedere că suntem foarte mulți din aceeași școală, dar discuțiile au ca subiect strict activitățile noastre, nu este vorba de socializare.

8. La câte întâlniri ai posibilitatea de a participa?

Eu am posibilitatea de a participa la toate. Programul meu nu e foarte aglomerat și atunci

Salvați Copiii
Save the Children Romania

ajung la toate întâlnirile. Desigur, printre noi sunt și studenți sau alți voluntari care, din pricina unui motiv, nu pot ajunge dar, în general, programăm întâlnirile în așa fel încât să poată ajunge toată lumea.

9. Dacă dintr-un anume motiv nu ai cum să ajungi la întâlnirea programată cu coordonatorul, cum afli ce s-a discutat la acea

întâlnire?

În urma fiecărei întâlniri, coordonatorul nostru trimite un e-mail tuturor voluntarilor din baza de date.

10. Care sunt modalitățile prin care coordonatorul te ajută în desfășurarea activității?

Fiecare dintre noi a participat în prealabil la o sesiune de informare ținută de coordonator cu privire la detaliile proiectelor, la informațiile care trebuie duse mai departe și, nu în ultimul rând, cum să ne comportăm și ce să facem într-o anumită situație. Când avem nelămuriri sau probleme, apelăm fără rețineri la coordonator care ne ajută să soluționăm acea problemă. Tot de la coordonator, luăm toate materialele necesare unei activități, ținând legătura cu acesta pe tot parcursul desfășurării acțiunii.

11. Ce ai dori să se îmbunătățească în relația ta cu coordonatorii? Dar în cea cu restul voluntarilor?

Relația mea cu coordonatorii este excelentă. Ne înțelegem perfect, comunicăm mereu, ne ajutăm reciproc, râdem, glumim și bineînțeles muncim. Nu cred că ar fi ceva de îmbunătățit aici; în ceea ce privește restul voluntarilor, sunt prieten bun cu majoritatea dintre ei și comunic foarte mult cu cei din ”Național” și nu numai.

*A consemnat: Anastasia Cojocaru ,
clasa a XI-a C*

Generația noastră vs. Comunism

„1: Cineva vinde cărți.

2: Sunt volume groase?

1: Da, dar de același autor. Trebuie să cumperi toate volumele.

2: Aș putea să iau autori diferiți?

1: Cred că da, dar și ei au lucrări în mai multe volume.

2: Aș dori câteva extrase, dacă crezi că are, din diferite domenii, ceva pluridisciplinar...

1: Nu știu, să văd...

2: Tu ce autori ai lua? Poate că ne aranjăm, putem să-i împărțim...”

Cam la acest dialog se poate reduce toată viața cotidiană din perioada comunistă - opt replici, dar care făceau un adevărat joc de cuvinte, cu subînțelesuri. Și chiar este amuzant, dacă ne gândim că dialogul, de fapt, este un joc de replici ce ascunde nevoile: «cărțile» reprezintă carnea, iar acele «diferite domenii» sunt carnea de pui, de porc, de vită, cu și fără picioare, cu și fără măruntaie.

Naratorul ne precizează apoi că nu mai știe exact dacă a făcut sau nu rost de carne, ceea ce a devenit un fapt secundar. Și pe bună dreptate, pentru că toți oamenii trebuiau să joace cât mai bine rolul de nevinovat și să-și ascundă opiniile, încât producția orală, cu tot ceea ce înseamnă ea, exercițiul verbalizării, depășea cu mult producția scrisă. Scrisul era asociat numai cu spațiul public: se scriau doar articole puse sub semnul cenzurii foarte stricte - până să publici trebuia să treci prin mai multe filtre de

verificare, ceea ce nu însemna că textul avea să rămână același.

Anul acesta școala noastră a găzduit deja două proiecte de informare a elevilor asupra vieții de zi cu zi în Republica Socialistă România: „Caravana cinematografică”, unde s-au prezentat filmele „Amintit din epoca de aur I”, „Adio, Lenin” și „Comunism pe burta goală” în cadrul DocEst, ce s-a vrut a fi o abordare a ideilor legate de „drepturile omului” și de „dezvoltare durabilă” după lansarea acestora, înainte de stabilirea regimului comunist în Europa Centrală și de Sud-Est. Practic, am avut parte de o transpunere cinematografică a unor secvențe ce aveau în vedere practicile cotidiene din timpul comunismului. Perspectiva a fost una amuzantă, ironică în ceea ce privește așa-zisele reguli impuse de „tovarăș”, relaxantă, degajată.

FESTIVALUL DE FILM DOCUMENTAR

17 - 18 - 19 - 20 noiembrie 2010

Moldova Mall, Sala Roșie, Etaj 6

HOME
PROGRAM
FILME
INVITATI
ORGANIZATORI
GALERIE FOTO
CONTACT

17.11.2010

18.11.2010

19.11.2010

20.11.2010

După trei ediții organizate în jurul unei structuri tematice ("drepturile omului, "dezvoltare durabilă"), DOC EST a devenit un eveniment cunoscut și recunoscut nu numai la Iași, dar și în țară și străinătate. Începând cu ediția din 2010, organizatorii au decis să schimbe "formula", pentru a se axa în principal pe latura artistică.

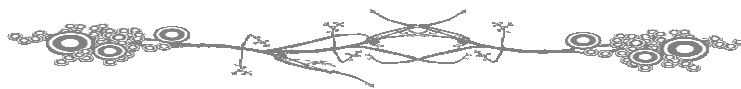
Foto: Rosana Stoica

*De ce tot mai mulți tineri cochetează cu
ideea de comunism?*

Nu am să vă răspund la această întrebare, însă am să vă spun ce cred eu. Personal, mă număr printre acei adolescenți ce sunt interesați îndeaproape de această „epocă” din istoria românilor; nu știu exact de ce, însă sunt pasionată de perioada comunistă pentru că a însemnat o schimbare foarte mare în ceea ce privește mentalitatea în masă a persoanelor - probabil că nu de puține ori ați auzit expresia: „e încuiat la minte, comunist, nu alta”; probabil,

de asemenea, că aveți părinți, bunici care își iau totdeauna cu ei, când pleacă de acasă, bine cunoscuta «sacoșă». Noi, generația de astăzi, suntem uluiți tocmai de faptul că avem atât de multă libertate, încât am vrea să ne conducă cineva, însă nu are cine. Și din cauza acestei libertăți neîngrădite se întâmplă atât de multe accidente și se declanșează conflicte. Privim în jur stupefiați cum mass-media ne manipulează și ne întrebăm tot mai des: „România, încotro?”

Bălteanu Ana-Maria, clasa a X-a E

Ignorance is bliss

Nu de puține ori mi s-a întâmplat să trec pe lângă o persoană cunoscută fără să o recunosc. Să trec pe lângă un loc adânc întipărit în memoria mea și să nu îmi dau seama că ceva s-a schimbat. N-am observat, am ignorat. Dar asta e diferit. E mult mai grav, ai putea spune.

Pare de neacceptat că viața poate trece pe lângă noi fără să observăm. Însă am aflat că lucrul acesta nu ține neapărat de contextul socio-cultural, de rasă, națiune sau sex. Se întâmplă peste tot și e un fenomen care pare să ne acapareze din ce în ce mai mult.

Dezamăgire e un cuvânt indulgent pentru a fi folosit în a descrie cum mă simțeam în unele momente, încercând să înțeleg ce se întâmplă în jurul meu. E frapant să observi cum, în momentul în care ai totul la dispoziție, renunți la a te mai interesa de ceea ce ești și la a căuta să găsești ceea ce este cu adevărat important pentru tine. E nedrept poate că cei care merită cel mai mult au parte de puțin. Dar acesta e un lucru care ne determină să mergem mai departe și să cerem mai mult de la noi înșine. Poate că de asta considerăm că suntem “avantajați”. Dacă n-ar fi jumătatea, n-ar fi întregul. Sau e invers?

A cui generație suntem? Încotro ne îndreptăm? Se prea poate să fi pierdut din dorința de a aparține unei comunități odată cu instalarea din ce în ce mai pronunțată a capitalismului: fiecare om pentru el însuși. Nu mai acționăm ca un întreg, ci, de cele mai multe ori, pe cont propriu. Mișcările activiste par să se fi pierdut în spatele barierei anilor '60, deși manifestațiile recente din marile capitale europene se străduiesc să demonstreze contrariul (vezi *Londra, 31 oct 2010* - împotriva ridicării taxelor universitare sau *Paris, 20 oct 2010* - împotriva noii legi a pensionării).

Deși pretindem de atâtea ori că știm ce se petrece în jurul nostru, mulți uităm de unde venim și ce ne-a format. Dezinteresul față de cultura de orice tip e afișat ostentativ. “Eu nu citesc” ori “Nu mă interesează cărțile” sunt fraze generice care par să caracterizeze o decadă întreagă. E bine de știut, totuși, că există și exemple care nu se încadrează în această specie a cărei dezvoltare e mai pregnantă cu fiecare an.

Fără a restrânge aria la adolescenții din școli ori licee mai puțin dezvoltate pe plan academic și care nu au posibilitatea de a reprezenta concurenți reali în domenii mai adânc explorate de cei admiși în instituții de elită, principiul continuă să se aplice. Chiar și în aceste medii, dezvoltarea personală lasă uneori de dorit. A cui o fi vina?

Pe de-o parte, a sistemului. Învățământul românesc public este construit astfel încât impune un număr mare de ore de studiu pur teoretic, care nu pot fi necesare tuturor în egală măsură și eșuează în a oferi libertatea de alegere elevului, restrângând astfel și timpul acordat altor activități. Cei mai mulți sunt de acord că partea practică e net surclasată de cea pur teoretică, lăsându-ne, la terminarea liceului, cu un bagaj de informații coplesitor (asta dacă suntem dispuși să le înmagazinăm!) și cu mult prea puțină experiență practică. Însă chiar și așa, cei care doresc să facă mai mult, o pot face și nu sunt puțini cei care se implică în activități sportive, creative, de voluntariat etc. E discutabil dacă prin a acorda mai mult timp liber, destinat acestor activități, sistemul ar încuraja practic aceste activități. Pare mai rezonabilă varianta în care școlile ar pune la dispoziție aceste activități. Deși acest lucru nu se întâmplă peste tot, avem un început – în

liceul nostru, pe lângă numeroasele proiecte educaționale, elevii se pot implica în Consiliul Elevilor, asociațiile AGRATA și IMPACT, echipele de sport ale școlii, cor. Însă problema se găsește nu la nivelul școlilor foarte bine cotate și cu rezultate academice remarcabile, ci în școlile și liceele mai mici, în care, de cele mai multe ori, elevii nu au astfel de oportunități. Implicarea în comunitate este la fel de importantă ca dezvoltarea academică, dar pe lângă a avea aceste oportunități, potențialii beneficiari trebuie să fie și informați, încurajați și interesați de acestea.

Asta ne aduce la cealaltă latură a problemei: interesul adolescenților. Nu este suficientă încurajarea din partea instituțiilor de învățământ, deși ar fi foarte ușor să spunem că acestea nu își fac treaba și să aruncăm toată vina pe sistem, cum se întâmplă, de altfel, în cazul indivizilor neinformați. Și elevii trebuie “să își facă treaba”. Interesul nu se rezumă doar la a spune “îmi place/nu îmi place activitatea X”. Consider că reflecția asupra sinelui și asupra

a ceea ce ne definește este importantă când vine vorba de implicare. Nu trebuie să le faci pe toate, la fel cum nu poți să faci doar ceea ce-ți place, alegând să renunți când un proiect se dovedește a nu fi în totalitate în concordanță cu principiile și ideile tale. Dedicarea urmează implicarea, iar toleranța e un cuvânt cheie în a stabili o relație sănătoasă cu cei implicați alături de tine. În opinia mea, acest lucru se învață, iar experiența câștigată e de neprețuit. Înveți cum să te porți cu ceilalți și cu tine însuși.

Pasivitatea și dezinteresul sunt lucrurile cele mai periculoase nu numai pentru o generație, ci pentru o întreagă societate. O națiune este sănătoasă doar atunci când refuză să urmeze orbește opiniile unor sus-puși și pune semne de întrebare. Iar pentru a ajunge o astfel de națiune sănătoasă și a ne reveni din “repausul medical” post-comunist suntem datori să ne începem formarea încă din anii adolescenței. Este perioada care ne conturează cel mai adânc și sunt ani ce nu pot fi recuperați. Așa că, nu fi spectator, implică-te!

Roxana Șoica, fostă elevă a Colegiului Național, în prezent bursieră a statului britanic

„Jos cenzura!”?

Scriind la o revistă școlară un articol cu un astfel de titlu, atitudinea mea poate părea - puțin spus - dușmănoasă. Acum câteva zile însă, m-am gândit, în urma unei discuții, la elementele de cenzură. Bineînțeles, cu toții știm ce înseamnă „a cenzura”, însă nu și ce înseamnă acest cuvânt în viața noastră. Ca de obicei, voi vorbi din perspectiva mea, singura pe care o cunosc cu exactitate, deși aș putea să presupun foarte multe lucruri.

Majoritatea dintre noi asociază cenzura cu ceva rău, cu o restricție, cu o îngrădire. Ca niște adolescenți revoltați ce suntem, nu putem accepta o formă de îngrădire relativ nefondată. Dar haideți totuși să ne gândim la câte tipuri de cenzură există. În principal, totul trece prin cenzura legală, cea socială și cenzura proprie. Nu știu dacă ați observat, însă cercul se restrânge cu cât ne apropiem mai mult de sine. Ne supărăm adesea că suntem cenzurați, că ideile noastre nu ajung nealterate la publicul

larg. Nu susțin această practică, dar voiam să vă arăt că cea mai restrictivă cenzură este cea proprie. Fie că vrem sau nu să recunoaștem, noi, instinctiv, respingem orice nu corespunde gusturilor, părerilor, opiniilor noastre. Acesta e crudul adevăr. Înainte de a acuza pe altcineva că te cenzurează, gândește-te că înainte de el tu ți-ai cenzurat propria idee de „n” ori mai mult decât a făcut-o celălalt, plind-o în funcție de „n” factori până ideea nu a mai fost o simplă idee, ci ideea ta. Fiecare dintre noi cenzurează, pe sine, dar mai ales pe ceilalți, acesta e un fapt destul de clar.

Așa că, înainte de a striga cu atâta înflăcărare „jos cenzura!”, poate ar trebui să ne gândim că pentru asta ar trebui să ne schimbăm atât fundamentele care stau la baza propriei persoane, cât și pe cele care stau la baza societății în care trăim - părerea mea.

Voi ce spuneți? „Jos cenzura!” sau nu?

Ana Maria Lupu, clasa a XI-a E

Foto: Roxana Stoica

Declinul unei generații

Suntem înconjurați de străini de care putem considera sau nu că suntem legați printr-o rețea invizibilă. Funcționăm după aceleași legi, însemnăm la fel de puțin dacă este să ne raportăm la zecile de miliarde de oameni care au trăit înaintea noastră și care vor trăi după noi. Depindem unii de ceilalți atât de mult, încât doar un orb ar putea susține cu ardoare că individualismul este benefic. În esență, acesta oferă doar satisfacții pe termen scurt, fie ele și numeroase, și nicidecum împlinirea spirituală după care tânjim, chiar dacă știm sau nu că tânjim.

Voi începe prin a clarifica viziunea mea asupra conceptului de „împlinire spirituală”, întrucât sonoritatea sa este pompoasă și mă duce cu gândul la un curcan care se umflă în pene. Nu am nicio garanție asupra vieților anterioare sau viitoare – în caz că există –, dar în ceea ce privește viața actuală, existența umană se desfășoară pe trei planuri (și, atenție,

prin aceasta nu susțin că ele ar trebui să cântărească egal): intelectual, fizic și spiritual. Ființa umană este perfectibilă, este capabilă să evolueze oricât de mult în orice direcție sau domeniu dorește. Împlinirea spirituală, așadar, presupune dezvoltarea, îmbunătățirea, păstrarea conexiunii cu propriul spirit, indiferent de localizarea lui sau de forma în care el există.

Ca dovadă a evoluției intelectuale stau obiectele din jurul nostru și vor sta descoperirile și invențiile zilei de mâine. Cu siguranță că ramificațiile acestei evoluții pe plan global se extind la fel de bine și fără noi, motiv pentru care a sosit clipa să subliniez importanța sa pentru fiecare om în parte: ei bine, nu pot vorbi pentru fiecare dintre voi. În timp ce unii citesc despre viața lui Napoleon din pură curiozitate, alții învață proprietățile chimice ale alcanilor și morfologia sistemului nervos central pentru admiterea la facultatea de medicină; în timp ce unii freamătă de dorința de a ști cât mai mult,

Foto: Roxana Stoica

alții freamătă de dorința de a îmbrățișa cât mai strâns iluziile unei tinereți-carnaval. Dacă mă întrebați pe mine, deținem un creier pentru a-l folosi, alegerea optimă dintre cele două atitudini sus-menționate fiind cea de mijloc. În orice caz, afirmația valabilă pentru toate tipurile de cunosători este: dacă vrei o carieră de succes, este necesar să ai un creier obișnuit să fie pus la contribuție. Invocarea motivului carierei își găsește sensul aici prin faptul că se numără printre cele mai mari nehotărâri ale adolescenților și deoarece oferă o utilitate generală ascensiunii pe scara cunoștințelor.

Pe plan fizic, perfecționarea și întreținerea sunt relativ facile. Suntem bombardati cu afișe, mesaje, cărți, emisiuni despre sănătate și despre regulile fundamentale ale unui stil de viață sănătos. Cine alege să le ignore nu se afunda în nicio prăpastie, întrucât calea de întoarcere nu este complicată. Putem oricând să renunțăm la anumite alimente sau să schimbăm ceva radical, iar scuzele pentru a nu lua atitudine reflectă lipsa de voință. Din acest motiv, deși ar fi multe lucruri de adăugat, descrierea acestei laturi a existenței se încheie aici.

Dacă organismul uman este un mecanism pus la punct până la cele mai mici detalii, nu la fel este și spiritul. Spiritul nu ne dă migrene, usturimi sau grețuri ca să ne anunțe că ceva trebuie reparat și probabil că de aceea multe persoane consideră nevoile și bolile sale inexistente. Desigur, pentru a putea ajunge să îl hrănim trebuie, în general, să fie satisfăcute mai întâi necesitățile elementare, însă articolul de față nu va vorbi despre piramida lui Maslow, ci despre una din modalitățile prin care ne putem găsi sau regăsi. Din păcate, lucrăm în permanență cu fapte, cu formule, suntem încurajați să ne supunem unui sistem educațional care nu numai că nu ne pregătește adecvat pentru viitor, ci ne și limitează orizonturile. Educația este, incontestabil, drumul spre succes, dar ce înseamnă „succes” când elevul model al acestui sistem, adică cel cu medii colosale și puține (de preferat 0) absențe, ajunge să fie blocat în

teorie, într-o gândire mecanică?

Observ în jurul meu oameni apatici. Da, consider că „apatici” este cel mai bun termen pentru a-i descrie. Nu, nu „leneși”, „lipsiți de motivație” sau „aerieni”. Apatia înseamnă indiferența totală, iar așa ceva nu există. Atunci merită să ne punem o întrebare de bun-simț: de ce anume este generată starea asemanătoare apatiei la suprafață? După opinia mea, de lipsa unei pasiuni, lipsă care este o gaură neagră în spirit, sau cel puțin o răcire a acestuia. Ca alte cuvinte, spiritul trebuie să fie apropiat, cald, în progres. Iar pasiunea este tocmai modalitatea salvatoare despre care spuneam că ne ajută să ne (re)găsim. Cred în potențialul fiecărui om de a ajuta, de a se ajuta, de a găsi sensuri noi în lucrurile cotidiene, de a inova, de a crea. Cu toate acestea, o pasiune nu este o cutie frumos ambalată. Este inutil și chiar stupid să recomand tuturor celor care se află mai mult sau mai puțin într-o stare de apatie să își găsească pasiunea și cu ajutorul ei să reușească să se deschidă lor înșiși. Nu toți oamenii sunt la fel de norocoși din acest punct de vedere.

Dar nimic nu este pierdut. Titlul textului, „Declinul unei generații”, mi-a trecut prin minte în prima secundă după ce m-am gândit la subiectul articolului. Nu știu în ce măsură am reușit să păstrez legătura dintre el și ideile exprimate, însă încă mi se pare relevant pentru că mi se pare trist (la modul cel mai serios) și nedrept ca generația noastră și cele ce vor urma să nu mai vadă pădurea dincolo de copaci, să își aleagă profesiile pe ultima sută de metri după statutul financiar pe care li-l vor aduce sau după cât de ușoară sau grea pare o anumită facultate. Nu am consultat statisticile pentru a afla dacă acest fenomen exista înainte într-un procentaj mai mic sau mai mare, deci vorbesc strict pentru ceea ce văd în prezent.

Sugerez doar să vă întrebați ce anume vă place cu adevărat. Ce vă emoționează? Ce vă interesează? La ce vă pricepeți? Încercați să vă descrieți în gând raportându-vă la preferințe, puncte forte, sentimente, trăsături morale,

slăbiciuni, apoi întrebați-vă dacă vi s-a întâmplat vreodată să vă comportați în funcție de cum credeți că s-ar aștepta prietenii, profesorii, părinții să vă comportați. Desprindeți-vă pentru câteva minute pe zi de barierele vieții cotidiene, afundați-vă în ideile rezultate din această mică auto-analiză și poate că veți constata lucruri interesante.

Până la urmă, apa trece și pietrele rămân. Gândiți-vă la tot ce se află în exteriorul minții voastre ca la un râu și la tot ce crește în voi ca la pietrele din proverb și veți realiza că voi sunteți cel mai sigur lucru pe care îl posedați.

Ruxandra Popescu, clasa a XI-a B

Foto: Elena Mijoc

Sprachdiplom

Ce este?

Un test de cunoștințe lingvistice pentru limba germană, ce ne permite să demonstrăm că avem aptitudinile pentru a studia în Germania sau într-o altă țară cu populație vorbitoare de limbă germană. Promovarea acestui examen vine ca o atestare a faptului că putem sintetiza informațiile pe care le primim, că putem înțelege informațiile pe care le citim sau le ascultăm și că putem să ne exprimăm, în mare, corect și fluent în această limbă. Cu o tradiție de 40 de ani, **Sprachdiplom** este interesul principal al politicii culturale a conducerii federale.

Recunoaștere?

Internațională, nefiind necesare alte dovezi de cunoaștere a limbii germane pentru a continua studiile.

Nivel?

Toți candidații vor susține aceeași probă și, în funcție de procentajul obținut, vor primi o diplomă de nivel: B2 sau C1. Testele vor fi corectate obiectiv, după predare, acestea vor fi sigilate și trimise în Germania spre a fi punctate.

Având caracterul unei diplome de Bac, atestatul nu urmărește numai cunoștințele lingvistice, ci și capacitățile intelectuale și competențele metodice și sociale.

Condiții?

- Candidatul trebuie să fi studiat minim 800 de ore de limba germană. În acest scop, elevii ce nu au în cadrul programei școlare suficiente ore, pot participa la cursurile organizate de domnul lector

sâmbăta, o dată la două săptămâni, de la ora 8 la 11, în sălile Colegiului Național, ceea ce constituie un avantaj major.

- Școala în care studiază elevul trebuie să fie parteneră a RFG. Colegiul Național îndeplinește această condiție, elevii putând susține examenul gratuit de două ori (dacă nu obțin o notă satisfăcătoare la prima încercare).

Structură?

Examenul durează aproximativ 4 ore, fiind structurat în patru părți:

- Înțelegerea textului citit: în această probă se vor observa cunoștințele de vocabular și gramatică, aceasta durând 85 de minute;
- Înțelegerea textului ascultat: pe durata probei (50 de minute), candidatul va trebui să demonstreze capacitatea de a extrage global, selectiv și în detaliu unele informații din cadrul textului ascultat;
- Crearea unui text scris: configurarea dezbatărilor argumentative pe diferite teme, pe baza structurilor studiate, timpul acordat fiind de 75 de minute;
- Proba orală: este compusă din două părți, durând aproximativ 40 minute. Prima parte presupune un monolog bazat pe cuvintele-cheie primite și ancorarea de răspunsuri relevante și spontane asupra temei. A doua parte este bazată pe un monolog pregătit de elev pe o temă aleasă, urmat de discuții.

Ponderea fiecărei probe este de 25 %, la fiecare dintre ele candidatul putând obține un maxim de 24 de puncte.

Când va fi susținut examenul?

În clasa a douăsprezecea, în primăvară, dar în cazul în care candidatul nu trece sau nu obține o notă satisfăcătoare poate susține din nou examenul anul viitor.

Importanța?

Personal, consider atestatul extrem de folositor pentru că aduce avantaje notabile deținătorului:

- este cotate ca fiind calificarea maximă a unui candidat pentru un post în cadrul

unei firme multinaționale sau de capital german;

- aduce recunoașterea internațională a abilităților lingvistice, fiind valabilă pentru continuarea studiilor nu numai în Germania, dar și în spațiul european, cel anglo-latino-american și asiatic;
- este cerut drept condiție obligatorie în România, pentru obținerea unei burse de studiu în Germania;
- are caracterul unei diplome de Bac;
- pe baza certificatului se poate obține calificarea de translator sau de traducător (autorizat).

Mădălina Tvardochlib, clasa a XI-a B

Fii și tu voluntar!

Etimologia cuvântului „voluntariat” ne trimite cu gândul la „voluntas” și la sensurile pe care le precizează dicționarul latin-român: voință, dorință, intenție, bunăvoință, bune sentimente; constatăm că termenii din acest câmp semantic vizează o trăsătură a personalității. Termenul voluntariat derivă, evident, din acesta.

Voința constituie o componentă psihologică specifică oricărei etape a vieții – de la entuziasmul infantil, necenzurat, lipsit de reflexivitate, până la acela secundat de „recea cumpănă a gândirii”, dar maniera în care ea este orientată, canalizată, depinde de sensibilitatea, discernământul, maturitatea și viziunea asupra existenței a fiecăruia dintre noi.

Adolescența, „soră cu marile elanuri”, e o vârstă biologică și spirituală care poate fi asociată entuziasmului. Voluntariatul este o activitate care ține de implicare, de realism social. Cei care știu să asculte vocea timpului lor, dincolo de orice ideologie politică, aceia care știu să-și iubească semenii, dincolo de diferențele dintre ei, au capacitatea de fi voluntari.

Voluntariatul poate fi generat de un eveniment de viața sufletească sau din cea socială. Mai puțin cultivat deocamdată în familie (suntem o societate încă în transformare, în căutarea unor repere) și mai mult în școală, voluntariatul presupune o angajare socială, ca scop în sine, căreia i se asociază experiența personală, vibrația interioară, expresia trăirii sincere a unor convingeri.

Înțelegând prefacerile sociale, mutațiile care au loc în mentalitatea și comportamentul semenilor, voluntarul polarizează destine, e o trâmbiță și o conștiință care ține trează credința că trebuie să ne pese de cel de alături și de ceea ce se întâmplă în lume.

Activitățile de voluntariat au loc la nivel

mondial (de pildă, „Marșul Mondial pentru Pace și Non-violență” din 2009), la nivel național (cum e clubul „Impact” din cadrul Fundației „Noi Orizonturi”), la nivelul unor comunități mai restrânse sau se manifestă prin exemplul individual (al donatorului de sânge, de exemplu).

Voluntarul nu are nume, se pierde în anonimat; e un tip generic, nedeterminabil, e insul căruia îi pasă de cel de alături. Atitudinea lui e tranșantă și energică. El promovează sacrificiul. Sacrifică în primul rând timp fizic pentru a ajuta pe cei în suferință, pentru a rezolva probleme sociale sau pe cele care vizează echilibrul ecologic, se implică în ceva ce crede. Împărtășind aceleași convingeri cu grupul, el poate mobiliza energii și schimba destine, poate construi un ideal comun unei generații. Istoria umanității a demonstrat acest lucru. E un mod de a participa la istorie, un mod prin care tinerii veghează în miezul prezentului, considerat transformator. Noi percepem cu simțurile acutizate cadența vremii și vedem lumea ca pe un vast laborator al prefacerilor. Aspirațiile mărunte, personale, se topesc în tumultul idealului comun și grupul afirmă triumful vieții energice.

Ecourile lumii din afară se amplifică în sufletul voluntarului, generând o tensiune lăuntrică. El devine o conștiință lucidă, angajată la vârsta la care întrebările grave îl asaltează, iar răspunsurile îi angajează ființa. Membrii grupului devin copărtași la împlinirea unui scop pentru a trăi bucuria faptei bune, pacea inimii.

Tânărul crede că poate schimba lumea, că poate converti răul în bine, că omul se poate salva prin credință și iubire, că poate promova valorile morale. Zâmbetul unui copil bolnav ori sărac, încrederea în viață a muribundului, progresul social ori salvarea planetei sunt bucuriile noastre.

Clubul „Impact Național” a luat ființă la începutul anului școlar 2009-2010. În decursul anului trecut clubul nostru a organizat trei proiecte : „Be a mentor!”, „Colorează viața!” și „Zâmbete pentru zâmbete”, avându-i ca lideri pe doamnele profesoare Camelia Chihăroi, Antoaneta Luchian și Mihaela Butnaru, în colaborare cu doamna profesoară Silvia Sofron.

Deschiderea clubului „Impact Național” din acest an școlar a fost una la care ni s-au prezentat proiectele de anul trecut și tabăra „Viața”, o oportunitate de dezvoltare a abilităților personale, a muncii în echipă și a spiritului de lider. Am fost surprinși să constatăm numărul mare de elevi care doreau să se înscrie în clubul nostru și totodată, mulțumiți pentru că proiectele noastre au avut un ecou în cadrul școlii.

Mărturisesc că experiența dobândită în cadrul acestor proiecte a contribuit mult la

dezvoltarea noastră personală. Îmi amintesc un moment care m-a impresionat foarte mult: pe parcursul proiectului „Colorează viața!”, care a constat în pictarea unei camere la Spitalul „Sfânta Maria”, toți membrii clubului nostru au dorit să fie implicați, să picteze micul lor colțișor, astfel încât am ajuns să ne disputăm puținul spațiu din cameră.

O semnificație deosebită pentru noi au avut vizitele din cadrul proiectului „Be a mentor!” la centrul „Sfânta Marina” pentru că am fost impresionați de zâmbetele sincere ale copiilor și de faptul că am reușit să aducem un strop de culoare în viața acestora, oferindu-le un mic cadou și implicându-i în jocuri distractive.

Sperăm să construim un adevărat cult al muncii, al valorii și al omeniei, individuale și colective, metamorfice, care să ne dea nouă și altora demnitate.

Anastasia Cojocaru, clasa a XI-a C

Fotografia - artă sau o pasiune efemeră?!...

Interviu cu Sorin Singurelu, elev în clasa a IX-a D

1. Cum s-a născut această pasiune a ta pentru fotografie ?

S.S.: Înainte de toate, fotografia este o artă prin care se pot transmite privitorilor sentimentele, stările de spirit, ideile pe care ni le produc anumite peisaje, aspecte ale realității, instantanee. Această pasiune a mea pentru fotografie a luat naștere cu aproximativ 5 ani în urmă, când eram încă un copil. Am mers într-o excursie în Italia, unde, întâmplător, eram singurul care aveam un aparat de fotografiat și am fost rugat să fotografiez obiectivele culturale pe care urma să le vizităm. Am acceptat încântat această provocare, căci știam că o fotografie reușită îți pune în evidență personalitatea.

2. Ce anume preferi să fotografiezi?

S.S.: Îmi place foarte mult să fotografiez mașinile, deoarece le-am admirat de mic copil, ca orice băiat. Însă, de multe ori, sunt solicitat să particip ca fotograf la diferite evenimente mondene și nu numai.

3. Ești membru al unui club de fotografi?

S.S.: Da. Se numește Old School Motorsport (OSMS) și a fost înființat în anul 2007. Din

întâmplare, navigând pe internet, am dat de site-ul lor și, fiind curios, am citit cine sunt, cu ce se ocupă și am dorit să îi cunosc mai bine. Prima întâlnire face-to-face a avut loc la o reuniune săptămânală a clubului. La început, a fost mai dificil, nu prea cunoșteam membrii, întâlnirile erau la o oră destul de târzie (9 seara) și nu puteam să-mi conving părinții că e vorba de pasiune și nu de o pierdere de timp, dar am ținut legătura pe cât posibil; am început să ne împrietenim și așa am ajuns să fiu membru fotograf al clubului.

4. În momentul de față, fotografia a rămas tot o pasiune?

S.S.: Desigur, cu diferența că în momentul de față această pasiune este și răsplătită uneori cu bani, alteori cu sponsorizări pentru deplasările la evenimentele auto din țară.

5. Această oportunitate te-a ajutat într-un anumit fel?

S.S.: Sincer, da! Întâlnindu-i pe actualii mei colegi din club, mi-a fost de mare folos, deoarece prin ei am cunoscut și alte persoane interesate de ceea ce fac și mi-am făcut relații printre fotografi sau sportivi din domeniul

auto. Am început să am experiență în fotografia auto.

6. Te-ai gândit să convertești această pasiune într-o profesie în anii care vor urma?

S.S: Desigur, am de gând să urmez o facultate pentru a mă perfecționa și pentru a afla cele mai ascunse secrete ale artei fotografice; și, de ce nu, la rândul meu să le insuflu această pasiune pe care o simt eu și altor adolescenți.

7. Până în momentul actual, ți-a afectat, într-o oarecare măsură, studiile (sau timpul pregătirii pentru școală) această pasiune?

S.S: Nu, nu s-a întâmplat să fiu atât de preocupat de ceea ce fac încât să am probleme la școală, deoarece am tot sprijinul părinților și acest lucru îmi conferă siguranță și liniște. Cred că sunt cu adevărat norocos că pot face ceea ce îmi place.

8. Dacă ar trebui să le transmiți un mesaj adolescenților de vârsta ta care împărtășesc aceeași pasiune pentru arta fotografiei ca și tine, care ar fi acesta?

S.S: Să nu renunțe niciodată la ceea ce le place, în cazul nostru arta fotografiei, pentru că este un univers aparent simplu și înțeles de oricine, dar în esența lui ascunde numeroase comori care te ajută să privești lumea și din altă perspectivă.

*Interviu realizat de Lavinia Văraru,
clasa a IX-a D*

Qwan Ki Do

De fiecare dată este dificil să gândești o definiție pentru Qwan Ki Do. O artă marțială este ceva care se practică, se simte, se trăiește.. Un complex de exerciții fizice, o școală de comportament și chiar o metodă de a te cunoaște și de a te înțelege – un mod de viață.

Una dintre cele mai vechi și, în același timp, dintre cele mai practicate arte marțiale vietnameze, Qwan Ki Do-ul cere un efort deosebit în practică, dar aduce în schimb echilibru fizic și emoțional.

Prietenie și respect,
Încredere și loialitate,
Voință și tenacitate,
Competență și înțelepciune,
Putere de luptă și cavalerism,
Sinceritate și armonie,
Curaj și bucurie,
Dorința de victorie...

Qwan Ki Do-ul înseamnă toate acestea

împreună și niciuna separat.

Qwan Ki Do înseamnă:

- Multitudine de tehnici de brațe și picioare
- Tehnici de imobilizare, baleiere și proiectare
- Tehnici de forfecare, aplicate chiar la nivelul gâtului
- Tehnici de animale: șarpe, vultur, cocor, maimuță, mantă religioasă și înlăturiri din stilul bețivului;
- Tehnici de arme tradiționale „Co Vo Dao”: baston lung, bastoane scurte, tonfe, nunchaku cu 2 sau 3 elemente, sabie de lemn, halebardă, paloș, diverse tipuri de cuțite, lanț, evantai, cerc, sulică, sabie vietnameză etc.
- Luptă competițională și luptă reală, tehnici de autoapărare
- Gimnastică energetică „Tam The”
- Elemente din dansul dragonului „Vu Lan”
- Deplasări și eschive rapide.

În tot ceea ce a făcut, *Maestrul Pham Xuan Tong* a rămas fidel tradițiilor țării sale natale și culturii strămoșilor.

Denumirea acestei metode a fost aleasă din două motive: omagierea maestrului *Chau Quan Ky*, menționându-l în denumirea stilului nou creat și punerea în valoare a două elemente fundamentale oricărei arte marțiale: **Khi** (energia) și **Dao** (calea). Din această dublă preocupare s-a născut denumirea de **Quan Khi Dao** (calea energiilor vitale), care pentru ușurința pronunției a devenit **Qwan Ki Do**.

Quan reprezintă întregul (căutarea unui echilibru corporal, conștientizarea spațiului, stăpânirea mișcărilor, armonia gesturilor). **Khi** reprezintă energia (concentrarea și controlul fluxurilor energetice, completarea Yin-Yang). **Dao** este calea (drumul spre stăpânirea corpului, ce pornește din plan fizic și duce la echilibrul mintalului). Toate acestea ar putea forma o *calea a vieții*.

Qwan Ki Do nu înseamnă pur și simplu să înveți o tehnică marțială, ci mai cu seamă, să înveți o artă a vieții, să înveți să devii nu numai om puternic, ci mai ales o ființă, o ființă echilibrată în ceea ce privește atât corpul, mintea, cât și sufletul. Perfecțiunea pentru cel care comandă înseamnă să fie pacifist, pentru cel care luptă – să fie fără mânie, pentru cel care se vrea să învingă – să nu lupte, pentru cel care se servește de oameni – să se pună dedesubtul lor. Trebuie să învingi fără să lupți, să convingi fără să vorbești.

Dacă ființele umane ar dedica o parte din existența lor pentru a se descoperi pe sine, umanitatea ar accede la un nivel de perfecțiune fără seamăn, pentru că imperiul voinței ar anihila tot ceea ce este meschin și atunci fericirea ar străluci în toată splendoarea sa. **Qwan Ki Do**-ul, fiind o metodă care permite să se descopere puterea spiritului, posedă deci o valoare inestimabilă.

Ignat Adelina, clasa a IX-a C

Adolescenții și muzica

În prezent, muzica joacă un rol foarte important, apărând în viața noastră nu doar ca formă de distracție, de relaxare, ci și ca formă de exprimare a propriei personalități.

Cu toții ascultăm muzică și avem preferințe pentru anumite genuri muzicale, astfel încât ele ajung să devină o parte importantă din viața noastră. Majoritatea influențelor se resimt în rândul adolescenților. Aceștia, aflându-se în perioada în care totul pare să se transforme în propria lor ființă și în relațiile cu ceilalți, sunt mai vulnerabili și mai deschiși la diverșii factori sociali.

Și cum în zilele noastre muzica joacă un rol important în societate, mulți dintre tineri au început să se indentifice cu muzica pe care o ascultă, lucru ce a dus și la o catalogare a acestora prin încadrarea în diferite categorii (rockeri, rapperi, punkeri, raveri și poate că mai puțini decât ar fi de dorit – amatori de muzică clasică).

Indiferent de gen, muzica devine o componentă esențială a existenței noastre și ne poate modela într-un anume sens personalitatea. De aceea, fără ea totul ar fi superficial, anost și plictisitor. O muzică bună te poate atrage într-un magazin de unde poate nu doreai să achiziționezi ceva, muzica potrivită poate da savoare momentelor speciale din viața noastră, poate face doi oameni să se îndrăgostească, să se împace pur și simplu, te poate transforma

dintr-o persoană apatică într-una plină de viață.

Așa cum suntem diferiți ca înfățișare, vârstă sau caracter, așa suntem diferiți și în preferințele pentru muzică.

Dar oare cum gândesc și cum se raportează la muzica pe care o ascultă azi tinerii?

La întrebarea «Ce muzică ascuți?», răspunsul invariabil al liceenilor și nu numai, ar fi «Aproape orice». Căci gusturile nu se conturează doar în jurul unui anumit gen muzical. Cei mai importanți factori care determină genul de muzică ascultat sunt starea de spirit și activitatea desfășurată într-un anumit moment.

Există și tineri care au gusturi bine conturate. Bineînțeles, cultura lor muzicală s-a format ca o consecință firească a lecțiilor de muzică urmate în particular și, poate, a educației primite în familie. Dar din păcate numărul acestora este într-o continuă scădere. Majoritatea tinerilor se limitează la ascultarea genului de muzică fără niciun mesaj profund.

Dar oricum ar sta lucrurile, este clar faptul că muzica a constituit dintotdeauna o formă excelentă de exteriorizare a celor mai adânci trăiri, o modalitate prin care ființa umană se eliberează de constrângerile și presiunile cotidianului și poate aspira spre un plan unde echilibrul și armonia interioară se restabilesc.

Cosmin Zugravu, clasa a IX-a C

Anturajul și influențele pozitive sau negative asupra adolescenților

Adolescența este etapa de trecere de la copilărie la maturitate. Termenul provine din latinescul „adolescere”, care înseamnă „a crește”. Adolescența nu este reprezentată doar de o serie de schimbări fizice, dar și noi gânduri, trăiri, relații cu cei din jur. Un adolescent nu mai este nici copil, dar nu îl putem numi încă nici adult. În această perioadă esențială a vieții, adolescentul își dorește independența, insistă să își afirme personalitatea, să își definească identitatea. Vârsta adolescenței este caracterizată prin apartenența la un grup, adică anturajul.

Pentru a putea vedea dacă anturajul are influențe pozitive sau negative, trebuie să știm ce se înțelege prin acest termen.

Anturajul este reprezentat de totalitatea persoanelor care constituie mediul social particular al cuiva, care înconjoară în mod obișnuit pe cineva. Cu alte cuvinte, anturajul este reprezentat de mediul social al unei persoane. De cele mai multe ori, oamenii iau decizii în funcție de prietenii pe care îi au, pentru a se integra mai bine într-un grup.

Acest lucru este determinat de dorința de socializare pe care noi o simțim, care este firească. Toți vrem să avem mai mulți sau mai puțini prieteni cu care să împărtășim experiențele de viață, ideile, evenimentele importante din viața noastră (cum ar fi ziua de naștere) și, nu în ultimul rând, să avem un sprijin atunci când ne este mai greu.

Influența pozitivă a grupului presupune consecințe extrem de favorabile și se poate manifesta în mai multe forme. Cercul de prieteni pe care îi avem poate să ne dea un imbold și să ne facă să fim mai corecți cu noi înșine, mai buni, să ne ajute în trecerea peste anumite obstacole. De asemenea, prietenii ne

pot da curajul necesar să ne implicăm în lucruri pe care nu le-am făcut până atunci, cum ar fi, de exemplu, voluntariatul sau participarea la un spectacol în scopuri caritabile.

În schimb, există partea mai puțin îmbucurătoare a situației. Influența negativă a grupului poate avea consecințe grave asupra comportamentului și a devenirii adolescentului. De obicei, influențele negative vin de la persoanele care vor să treacă drept prietenii noștri, dar nu sunt. Ei ne introduc într-o lume nouă, dar greșită ca orientare. Ne dau libertate deplină, pentru că aceasta dorim, nu? Însă, de cele mai multe ori, adolescentul nu știe cum să gestioneze această libertate și poate face alegeri greșite. Noi dorim să ne afirmăm independența și de aceea câteodată ne vedem puși în situații în care așa-zișii prieteni ne dau ceea ce dorim.

Primii pași sunt mai grei, să înveți cum să fumezi, de exemplu, iar de aici totul devine mai ușor. Anturajul îți poate crea o iluzie a ceea ce ești cu adevărat. Te face să te simți liber și aparent puternic, ceea ce toți adolescenții vor,

Foto: Georgiana Jianu

te face să te simți important și îți dă impresia că ai dreptul să faci ce vrei. De aici pornesc toate problemele.

Pentru că tânărul trăiește iluzia că totul este permis și posibil, când vrea și cum vrea. De aceea, dacă nu vrei să faci teme nu le faci; dacă nu vrei să înveți, nu înveți. Astfel în grupul tău de prieteni vei fi admirat pentru că ți-ai spus punctul de vedere, că ți-ai afirmat opinia și că aparent ai devenit cineva, dar în realitate pierderile sunt aproape ireparabile. De aceea trebuie să avem grijă ce fel de prieteni

avem și în cazul în care ne-am dat seama că ne aflăm într-un grup care ne face să o luăm pe un drum nepotrivit, să avem curajul de a spune „nu” și să părăsim acel grup, căutând în timp alți prieteni.

Concluzia este că anturajul poate fi benefic, dacă prietenii noștri țin cu adevărat la noi și dacă vom căuta și vom promova la rândul nostru sinceritatea în relațiile interumane, lăsându-ne ghidați și de cei care au experiență și ne pot sfătui înțelept.

Tiberiu Ciuc, clasa a IX-a C

De ce suntem ceea ce suntem sau Încă o dată despre filo

A.S. Acesta este un pamflet, a se citi ca atare. Orice eventuală apropiere de situații sau persoane reale ESTE CU TOTUL ÎNTÂMPLĂTOARE.

S-a sunat. Profă intră în clasă, se așează la catedră și începe să strige catalogul ținând degetul pe ecran ca să nu sară rândurile. Din urma ei mai intră doi colegi pentru oră.

– Vă rog frumos să ne scuzați, am fost până la cabinet. E ultima oară...

– Da, da, da! Treceți.... la locuri.

Profă continuă să strige catalogul, când este din nou întreruptă de un coleg care intră în clasă:

– Vă rog frumos să mă iertați, doamna profesoară, m-a reținut doamna dirigintă!

– Da, da, da. Treci la loc! Repetă profă cu același ton sacadat și rapid. Acum... să vedem ce-am avut de pregătit pentru astăzi...

Toți suntem încordați, cu privirile ațintite în caiete și capetele aplecate. Brus, aproape nu mai respirăm.

– Popescu!

– Da, doamna profesoară, vă rog frumos să mă scuzați, dar nu am avut timp să mă pregătesc pentru astăzi...

Nu de alta, dar nimeni nu cred că s-a pregătit pentru astăzi. Noi nu ne pregătim în general, însă știm să vorbim sau, cel puțin, încercăm. Când suntem ascultați așteptăm să ne sufle unul dintre colegii din jur sau le suflăm noi lor, dacă sunt în situația critică de a trebui să "improvizeze" ceva și, dacă nu există această posibilitate, debităm fel de fel de gogomării să ne scuzăm ori „vorbim” despre ce ne amintim de ora trecută, după ce ni s-a comunicat titlul, bineînțeles. Rare sunt obiectele la care ne pregătim cu adevărat și rare sunt orele la care este pregătită mai bine de jumătate de clasă. Uneori, pentru a ne proteja unicitatea, avem și așa- ziii „salvatori”. Probabil că mulți dintre

voi, cei care citiți, ați avut printre voi un fel de bufon al clasei, omul cu glumele; așa avem și noi „eroii zilei”- unele personaje de sex masculin, dar, de regulă, feminin, care învață pentru o anumită oră la comandă sau pentru că știu că sunt ascultate, ori pentru că dăm lucrare, ori pentru că îi rugăm noi, înainte de oră, pe motiv că ei „știu întotdeauna”. Uneori ne pot salva doar citind tema pe care am avut-o.

Un profesor, odată, era ironic la adresa mea pentru că, după ce am dat un test fulger cu o zi înainte, iar în ziua aceea l-a dat din nou, tot așa, pe neașteptate, spunea că:

– Ei, dar doar ce credeți voi, că Stănescu și-a învățat pentru astăzi? Niciunul dintre voi nu a învățat! Însă i-a mers neuronul și și-a amintit răspunsurile de ieri. După ce a luat 6 ieri, azi a luat 9!

Însă ce să facem? Țasta e liceul și încercăm să rezistăm!

Într-o altă zi am avut o întrevedere mai „specială” cu ai mei colegi și le-am propus să-mi lase în scris părerea lor despre "rezistența" noastră în cadrul orelor de curs la tot ceea ce înseamnă noutate științifică. Răspunsurile au fost multe dintre cele mai ciudate și amuzante. De exemplu, o colegă și-a început "confesiunea" printr-un pasaj de genul: „Noi suntem un fel de tufe de Bahlui pentru că ne ducem la cabinet chiar dacă nu avem nimic[...]"

Alții, mult mai realiști, au spus direct unul dintre motivele principale:

„Suntem o clasă altfel din cauza unei prejudecăți apărute, "mai nou" conform căreia toți cei care nu intră la mate-info rămân repartizați la filologie. Cum nu dorim să contrazicem pe nimeni, ne străduim să dovedim

valoarea de adevăr a acestei aserțiuni.”

Revenind la unicitatea clasei noastre, vă prezentăm și alte opinii, pentru ca imaginea să fie una de ansamblu, nu degeaba ”am învățat” de curând despre tehnica pluriperspectivismului în romanul camilpetrescian și că mai multe subiectivități nu fac niciodată cât o obiectivitate (via Manolescu, desigur):

Optimistul:

„Cred că elevii din clasa noastră vor fi toți niște oameni cu adevărat de succes, indiferent de ce spun alții.”

Revoltatul:

„Noi avem o cultură generală vastă, suntem destul de uniți, creativi și interesați chiar să învățăm lucruri FOLOSITOARE. Noi nu suntem o clasă «obișnuită», doar că tot ceea ce este diferit nu este bun (în opinia unora).”

Ei, hai. Nu chiar o cultură generală „vastă”, dar destul. Oricum, la întrebările care ni se pun nu știm neapărat să răspundem imediat, însă, dacă auzim răspunsul, ni se pare cunoscut. E și asta ceva. În plus, de când mă știu, am câștigat la „Conquiztador” la separeul între prieteni.

Și pentru că m-am abătut de la subiect, propun să relatez mai departe istorioara clasei

mele, așa cum e ea: cu un olimpic național la franceză și cu un vicepreședinte în Consiliul Școlar, dar care totuși este o clasă slabă. De aceea, voi atașa unele pasaje care spun pe scurt din ce cauză am fost etichetați așa:

„Statutul pe care l-am dobândit vine atât din lipsa de interes a elevilor datorată incapacității profesorilor de a-și face ora plăcută, cât și din dezinteresul unora dintre noi față de ore, ignorând avantajele învățaturii[...].”

Într-adevăr, nu ne putem lăuda cu multe pauze în care am constatat că „băăăi, chiar a fost faină ora trecută!”.

„Suntem considerați ca fiind o clasă slabă din pricina faptului că numărul absențelor la noi în clasă este mai ridicat[...].”

„Noi suntem așezați pe trepte mai joase deoarece unii de la noi din clasă chiulesc foarte mult. Și eu sufăr de această boală și a ajuns o obișnuință. Acest lucru ne dezavantajează cel mai mult.”

Și cum avem și noi în clasă ”personaje rotunde”, să nu le omitem nici pe cele „neologice”:

„Presiunea exacerbată asupra elevilor

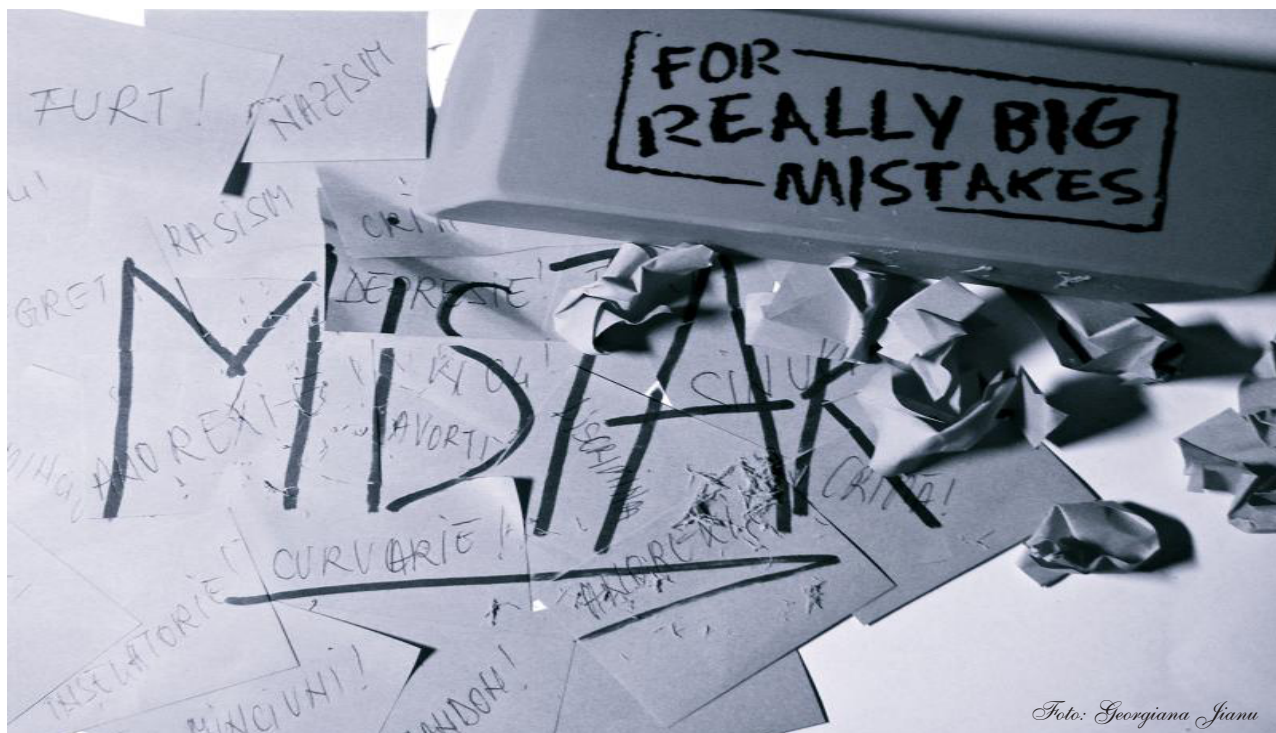

Foto: Georgiana Jianu

reiese din continua descurajare a profesorilor («sunteți incapabili, infantili») și din temele și cerințele oarecum inutile (adusul manualelor la școală, deși nu se lucrează din acestea; acest fapt poate avea repercusiuni grave asupra sănătății – scolioză”).

Înainte de a încheia, nu vreau să-i uit pe ceilalți colegi ai noștri de suferință, alături de care împărțim pasiunea pentru filologie, indiferent dacă sunt mai mari sau mai mici decât noi:

„Clasa în care sunt este cel mai frumos lucru care mi s-a putut întâmpla, după un an de calvar undeva unde sigur nu-mi era locul.”, mărturisește un tânăr filolog. Jos pălăria și bine te-ai regăsit, cum s-ar zice.

Revoluționarii (mai mari, dar nu neapărat):

„Da, frate, chiulim! Chiulim pentru că ȘTIM și suntem INTELIGENȚI să ne adaptăm

la situații stânjenitoare. Între un 4 și un absent tu ce ai alege? «Păi de ce nu mergeți la oră cu lecția învățată ca să nu trebuiască să lipsești?» Pentru că suntem FIINȚE UMANE, nu roboți mecanici care să tocească.”

Și oamenii cu explicațiile:

„– deoarece ei nu știu cum e socializarea în clasa noastră;

– pentru că învățătura nu te face mai bun, ci ”mai cultivat”;

– pentru că mulți preferă un absent în locul unei note slabe;

– pentru că notele mici nu înseamnă neapărat un nivel slab, ci, poate, și ocuparea cu o altă activitate.”

O colegă a încheiat printr-un mesaj, adresat tuturor:

„A se vedea bârna din ochiul tău înainte de a vedea paiul din ochiul altora.”

*A consemnat tot ”o filoloagă”,
Ana Maria Bălțeanu, clasa a X-a E*

Aspirațiile adolescenței

Adolescența este vârsta la care omul, deși nu s-a descoperit încă pe deplin și nu și-a stabilit idealurile și scopurile, privește pentru prima dată spre infinit, conștientizând ruptura care s-a produs când a fost lăsat în lumină, ruptură ce îl condamnă veșnic să profaneze idei în cuvinte. Atunci, încercând să își creioneze schița propriului sine, încercând să găsească un scop vieții și să fugă de Nimic, omul nu face decât să-și creeze propriul cer, propriul ideal, care, după cum afirmase Lucian Blaga, „se naște ca o lacrimă din plânsu-ți”, ceea ce presupune detașarea de o copilărie idealizată și construirea corăbiei vikinge cu care va trebui să navigheze în lumea desacralizată.

O imagine emblematică pentru adolescență, văzută ca perioadă a construirii sinelui, este poezia *Adolescenți pe mare*, de Nichita Stănescu, unde adolescenții devin stăpâni ai mării, învățând să își înfrângă teama de necunoscut, fiecare cădere, fiecare umbră de nesiguranță devenind restabilirea echilibrului între eu și univers: „mai rezemându-se cu brațul, de curenți,/ mai sprijinindu-se de-o rază țeapănă de soare”, echilibru redat prin imaginea unor adolescenți „calmi și zvelți”.

Astfel, deschizându-se către Necunoscut, adolescentul nu face decât să se integreze într-un întreg, drept pentru care adolescența va

rămâne momentul la care omul va reveni pentru vindecare, pentru a-și înțelege un prezent în care nu mai are puterea de a se revolta, în care sângele învolburat și-a găsit cursul calm și implacabil, el devenind doar un „chip de lut” ce se mișcă descompus. Chiar dacă rememorarea adolescenței este furtunoasă, neîmpăcată ființa nu poate să nu se gândească împlinit, fericit la acele zile în care lumea întreagă părea un vapor călătorind pe mări învolburate, când momentul demitizării era doar ziua ce nu avea să vină, căci tinerețea dimensiona doar un ceasornic oprit în casa unui alchimist al timpului.

Adolescența este vârsta unor metamorfozări rapide, surprinzătoare, prin care, din copil, ființa umană devine om, când se conturează personalitatea celui de azi, devenire virtuoasă conturată de Oscar Wilde în *Portretul lui Dorian Grey*, ipostazarea modului în care o idee poate deschide abisuri în sufletul unui om, abisuri ce trebuie închise printr-o luptă cu sine, o luptă care devine abandonare în brațele plăcerii,

Foto: Georgiana Jianu

confruntare cu subconștientul, instinctele trezite la viață și care își cer dreptul de manifestare. Și, deși ființa va încerca în permanență să se schimbe, să înlăture umbra unui trecut pe care poate nu îl mai consideră viu, real, se va lovi de cicatricile brăzdate pe suflet de căderi, de vise neîmplinite, iar cufundarea în banalitate nu face decât să confere dimensiuni gigantice fricii de Necunoscut, pe care adolescentul o înfrânge prin dorul romantic de nemărginit al geniului eminescian.

Chiar dacă omul încearcă să se agațe în permanență de profan, pe fruntea lui rămâne scrisă anarhia adolescenței, care îi permitea să acceadă la o formă superioară de existență, determinându-l să își confrunte puterile cu zeul, însă omul matur oprimă visele adolescenței, vise pe care nu le mai înțelege. În adolescență, omul luptă pentru a-și crea un scop în viață, încearcă să cunoască totul, să refacă întreaga istorie a cunoașterii, să demitizeze forme consacrate, pentru a se înălța prin prisma sufletului involburat, însă o dată ce ființa și-a tras pe chip masca de reacții-șablon a societății, toată această sete de necunoscut se pierde, căci, o dată cu maturizarea vine și „îmburghezirea în

Abis”. Însă, deși ființa nu va reuși să acceadă la o cunoaștere de ordin superior, să reînnoade legătura cu un înger ce i-ar permite salvarea, pe fruntea sa palidă vor rămâne scrise idealurile și aspirațiile sale de adolescent, adolescent care nu știa ce este dragostea, dar se gândea la ea, care, în singurătate, visa sau scria romane de dragoste ori scrisori de adio, dedicații pe coaja copacilor... era el în fața lumii care îi oprima setea de ideal, ideal care nu reprezenta visuri palpabile și materiale precum cele pe care omul matur le are, ci idealuri de adolescent. Ei sunt cei care visează să își integreze trupul firav în lumină, să sărute stelele, să viseze sub apă, îmbrățișând astfel totul, sufletul său fiind deschis spre lume, înaripat de energia ascunsă a macrocosmosului, de acea simțire divină pe care Mefisto o vedea în Faust.

Astfel, o radiografie a acestei vârste, a acestei exuvii, relevă imaginea unui titan, capabil să răstoarne întreaga ordine cosmică, să o confrunte cu a Zeului, însă un titan al cărui sânge involburat se pierde în Negura timpului, adultul de mai târziu nefiind decât materia informă, carapacea părăsită de adolescent în zborul spre infinit.

Brenda Istrate, clasa a X-a C

Importanța vestimentației în viața cotidiană

Din păcate nu putem vedea suflete mergând pe stradă și, deci, primul lucru pe care îl observăm la o persoană este exteriorul. „Omul face haina, nu haina pe om” este expresia pe care o aud atât de des și totuși tind să cred mai mult a doua parte a sintagmei: „haina face pe om”. Nimănui nu-i place să recunoască, dar devenim tot mai superficiali. Oamenii urâți se ascund sub haine frumoase și reușesc astfel să compenseze și să amăgească. De asemenea, oameni foarte frumoși pot fi ascunși sub haine nepotrivite.

Dar, mai concret, ce spun hainele despre noi?

Personal, le consider un adevărat univers cu rol compensatoriu. În perioada dificilă a crizei am asistat la o explozie de sclipici și paiete. Majoritatea oamenilor ce au fost constrânși vestimentar (de o uniformă, de exemplu), atunci când „scapă” de acest factor, se îmbracă haotic, strident. Ca exemplu avem mai mulți români:

ieșiți într-un week-end după-amiaza în parc și veți fi loviți de culori stridente (cer atenție) și combinații exagerate ce vor să trimită, presupun, la libertate și la o stare materială bună. Dar atunci când nu poți să porți un simplu tricou din bumbac sau o cămașă albă, poți considera că te îmbraci bine? Când o persoană știe cât valorează și cine este se va îmbrăca elegant și decent.

Să fii decent înseamnă să te respecti pe tine și să îi respecti pe ceilalți. O persoană ce urmează tendințele modei este preocupată de propria imagine și, deci, de opinia celor din jur. Dar fidelitatea exagerată față de trenduri trădează o stimă de sine scăzută.

Aspectul exterior poate spune atât de multe! Poate fi folosit ca o modalitate de exprimare, este o formă de comunicare indirectă, un ajutor în interpretarea și înțelegerea propriei persoane și a celorlalți. Poate fi o oglindă... sau poate să nu fie nimic... în funcție de superficialitatea care ne caracterizează mai mult sau mai puțin.

Cojocaru Andreea Ilinca, clasa a IX-a C

Foto: Georgiana Jianu

Succesul. Un punct de vedere

Înainte de a citi vreau să te gândești ce înseamnă succesul pentru tine. Lasă-mă să ghicesc: constă cumva în bani? Poate în popularitate? De acord, aceste lucruri pot fi considerate definiții ale succesului, însă eu consider că a avea succes înseamnă cu mult mai mult. Probabil crezi că mă refer la fericire... da, poate fi și asta, dar, cu siguranță, trebuie să fie ceva un pic diferit, pentru că a fi fericit ține exclusiv de percepția ta, ceea ce nu este întru totul adevărat și în cazul succesului.

Hai să-ți dau un exemplu: o persoană fericită poate fi o femeie/un bărbat care toată viața și-a dorit un copil și, în sfârșit, i s-a îndeplinit dorința; o persoană fericită poate fi un om care și-a dorit să fie cu cineva de când a întâlnit-o/l-a întâlnit și, în sfârșit, i s-a îndeplinit dorința. Înțelegi la ce mă refer? Succesul este, de fapt, atingerea unui ideal propriu, o dorință, un vis împlinit, dar într-un cadru social; nu poți avea succes de unul singur, între patru pereți, fără privirea celorlalți. Cu alte cuvinte, succesul ți-l faci singur, nu alții îl fac pentru tine prin ceea ce spun. Tu ești singurul care știe ce și cum ai realizat, dar ceilalți confirmă într-o anumită măsură realizările tale. Consider că este vorba de o stare de echilibru, un sentiment care te face să simți că nu mai lipsește nimic din viața ta.

Visurile sunt, după părerea mea, lucrurile ce ne împing în a ne realiza idealurile. Însă pentru cei care au țeluri mai înalte, la care nu toți pot să ajungă, există ceva mai important, poate chiar cel mai important aspect al acestui subiect. Cu toții am auzit de la părinți, prieteni și profesori că singura cale de a atinge succesul este prin munca grea și trudă, prin nopți nedormite în fața caietelor și cărților greoaie. Cu tot respectul față de cei care afirmă asta, însă opinia ca atare mi se pare total greșită și de o mare naivitate. Este adevărat: un ignorant nu va atinge niciodată vârful piramidei, întrucât cultura stă la baza inteligenței, însă ceea ce contează mai mult decât munca asiduă este pasiunea. Un om

fără pasiune, care dorește să atingă succesul, este un om pierdut asemenea unei corăbii fără echipaj, ce inevitabil va naufragia oriunde va fi purtată de curent. De exemplu, fiecare dintre noi cunoaște câte un "tocilar", cel puțin. Deși știi multe și la fiecare oră regurgitează lucrurile pe care le-a dictat proful, nu ni se par niște oameni cu adevărat inteligenți, ci, mai degrabă, niște legume lipsite de emoții cu care nu poți purta un dialog ca între oamenii normali. El, tocilarul, se concentrează pe toate materiile și se chinuie să aibă mereu note bune, însă nu are un obiectiv al său, nu are o pasiune sau vreun talent, nimic aparte, este doar o umbră de om. Pasiunea, imaginația și inteligența sunt trei lucruri care pur și simplu nu pot exista unul fără celălalt; dacă există oameni inteligenți fără imaginație, eu cred că sunt niște ciudățenii ale naturii, dar nu într-un sens neapărat bun. Dacă faci un lucru cu pasiune și nu ești niciodată pesimist, căci dacă vei începe de la premisa "nu", vei eșua întotdeauna, inevitabil vei ajunge un om împlinit. Spun asta deoarece succesul se realizează cu gândul și cu inima. Acestea sunt lucrurile care ne diferențiază unul de celălalt: unii gândesc și simt mai puțin, alții mai mult, pentru că orice faci trebuie să faci pentru tine și să simți că o faci pentru tine. Dacă nu-ți place, mai bine renunță, nu e nicio pierdere pentru nimeni. Foarte puțini oameni pot spune că sunt diferiți și că sunt niște persoane de succes, căci puțini ajung la acea stare de echilibru când se pot opri pur și simplu și răsuflă ușurați. Puțini oameni care au făcut averi uriașe sunt fericiți în adâncul sufletului, așa cum puțini oameni populari simt cu adevărat că au pe cineva lângă ei. Secretul este, deci, a fi sigur pe tine, a simți cu inima, a te gândi în fiecare zi la visul tău și a face ceva cu pasiune pentru a-l atinge. Doar așa vei reuși să-ți atingi cu adevărat visul, căci, dacă vei gândi în acest fel, nu va fi doar posibil, ci inevitabil.

Mihai Niculae-Grigorescu, clasa a X-a E

Mereu în Clubul Presei

Mereu mi-am dorit să scriu ceva extraordinar, ceva ce nu s-a scris niciodată, dar a fost dorit întotdeauna. Și-am să scriu orice voi putea, în speranța că voi reuși să ajung la nivelul presei... un loc unde se discută și se dezbate probleme existențiale, se detașează lumea, se relaxează la o țigară și încep să scrie fel de fel de articole, după dezmeticirea dată de o cafea tare, fără zahăr, făcută la un espresso stricat care varsă apă. Alții scriu lângă sticle aruncate de bere și shot-uri de Tequilla, alții pe notele stricate de chitară neacordată și cei mai mulți își exprimă iritarea, după o partidă ratată de tenis de masă, pe care au plătit-o cu ultimii bani din căptușeala buzunarului.

Am să scriu... o poveste despre pietrele zgâriate și lemnul atins de timp; despre reflexia neoanelor în tonuri de portocaliu; despre dungi roșii de sânge aruncate de un artist neînțeles pe pereții reci, cuprinși de muzică. Voi scrie, poate, despre lipsa oamenilor pe la orele după-amiezii, ce au lăsat un loc cultural în pustietatea evanescentă. Fie că va dura zile întregi; fie că voi începe la ora 14:00 după școală; fie că va fi gălăgie și muzică neînțeleasă; fie că mâine am test la română; fie că nu mai am țigări și doar câțiva bani în portofel; fie că sunt obosită și voi avea nevoie de un energizant care, oricum, e prea scump; fie că stau pe-o bancă de lemn în fața unui televizor amortit; fie că sunt singură lângă un cappuccino cu gust intens de zahăr; fie

că scriu pe-o masă plină de scrum, cu un creion neascuțit...

E frig, deși afară adie vântul printre raze, iar eu sunt tot filoloagă, deși ai mei și-au dorit să mă vadă printre culegerile de matematică... Și chiar dacă trăiesc într-un contrast, pe care nu l-am schițat decât prin încăpățânarea mea, provocată de o personalitate zbuciumată, voi fi mereu undeva criticată de păreri răutăcioase; voi arăta mereu diferit, îmbrăcată în haine colorate cu modele ciudate sau în tonuri de negru pur, cu gece de piele și bocanci zgomotoși... voi fi singură undeva cu muzica mea rock, scriind și încercând să fiu înțeleasă măcar din punctul acesta de vedere.

Și uite că stau iar lângă o cafeluță, cu oameni în spatele meu care pretind a nu mă cunoaște, dar care se întreabă ce caut eu aici c-un caiet mângâlit, în fața unor cești goale. Și iar n-am scris ceva extraordinar cum mi-am dorit; iar am terminat țigările cumpărate în fugă de la tonetă; și, ca de fiecare dată, iar mă nemulțumește ceasul, care ticăie împotriva mea și-a programului.

Chelnerița simpatică, dar care nu prea primește bacșiș, îmi arată că vrea să închidă și eu va trebui să plec ca de fiecare dată cu gustul de cafea pe buze, cu poftă de țigări și cu lipsa banilor aruncați pe viciile mele. S-a trântit ușa cu salteaua ei portocalie, s-a închis caietul meu și, odată cu el, și Clubul Presei.

Ema Iordache, clasa a X-a E

Fără telefon, cu telefon...

Vă propun să vă lăsați într-o dimineață cu bună știință telefonul acasă. Unii cred că au experimentat deja acest lucru. Vă rog totuși să reluați experiența sau măcar să încercați să v-o reamintiți. Veți constata că sunteți foarte agitați și vi se pare că ați rupt contactul cu lumea, că cine știe cine v-a căutat sau cine știe ce problemă importantă a riscat să fie nerezolvată, nu știți cum să ajungeți mai repede să recuperați ”prețiosul” obiect și nu vă vine să credeți când verificați lista nesfârșită cu apeluri nepreluate sau când deschideți (deja panicați) mesageria.

Telefonul a devenit un „rău necesar”, un „rău” pentru că deranjează atunci când ești implicat într-o anumită activitate, o necesitate pentru că rezolvă probleme, comprimă distanțe, vindecă dureri sufletești, modelează destine, astâmpără furii, trimite urări...

Telefonul este purtătorul de voci, e sursa de

informații de pe internet, o sursă inepuizabilă de informații pentru copiat, „comoara” cu piese muzicale, cu fotografii preferate, în sfârșit, devine prietenul cel mai bun alături de care adormi seara și dușmanul care te trezește din somnul dulce al dimineții, e cel care face „gafe” atunci când cineva „te spionează”, e amicul care ne face să roșim la școală în timpul orelor, când sună, sau când suntem surprinși dând mesaje pe sub bancă.

Telefonul e cel care ne face să credem uneori că semenii noștri vorbesc singuri, e acela care ne deranjează în mijloacele de transport pentru că ascultăm cele mai curioase convorbiri, în sfârșit, e emițătorul care ne face să tresărim uneori și cel care ne dă bătăi de cap când îl pierdem sau ni se fură.

Dincolo de bucuriile și necazurile pe care ni le oferă, e un element de tehnologie indispensabil existenței noastre.

Anastasia Cojocaru, clasa a XI-a C

“Fericirea” din spatele modei

De ce plângi? Doar nu vrei să-ți întinzi rimelul? Te uiți la reflexia ta în oglinda liftului. O lacrimă strălucește pe obrazul palid. Nu te mai prosti cu copilăriile astea. Mai ai de coborât doar două etaje și ajungi la culise, unde te așteaptă machiajul, aranjarea părului și pregătirea hainelor. Inspiră cât de adânc poți și afișează-ți zâmbetul acela superb pe care ei te-au învățat cum să-l valorifici. Doar nu vrei să arăți rău în seara ta cea mare.

Liftul ajunge la parter, ușile se deschid, iar tu ieși, îndreptându-te spre spatele scenei, unde toată forfota abia a început. Mergi mecanic pe lângă rândurile imense de scaune fără să te mai minunezi de numărul lor așa cum obișnuiai să faci, nu observi camerele de filmat care altă dată te impresionau și nici nu te mai uiți la scena fabuloasă, care demult dădea naștere la vise noi.

Toată lumea zâmbește și te privește admirativ

când îți faci apariția. Nici nu te-ai așezat bine pe scaun că au și apărut patru domnișoare în jurul tău care încep să îți aplice pe față toate acele chimicale. Știi că machiajul va dura câteva ore așa că închizi încet ochii, în timp ce mii de gânduri încep să-ți fugă în toate direcțiile.

Ah, oricât de mult ți-ai dori, nu poți să uiți ce s-a întâmplat noaptea trecută. Încă îți mai mușcă din piept privirile lor. Eleganță, stil, faimă, bani, frumusețe, mașini scumpe, șampanie, petreceri albe, lume selectă, vise, televiziune, orașe mari, hoteluri luxoase, lumini, admirația tuturor... mai ții minte, scumpa mea, care era idealul tău? Mai știi cum visai la camera ta de hotel? La toate acele prezentări de modă extravagante și pline de stil... la pictoriale, la blițuri, la interviuri? Ai vrut să fii frumoasă, mereu admirată de toți. Voiai să devii un înger coborât pe podium ce radiază prin unicitate. Îți plăceau călătoriile și credeai că așa vei ajunge să vezi întreaga lume.

Foto: Georgiana Jianu

Ți-ai închipuit că îți vei lărgi grupul de prieteni. Iubeai frumosul și sperai că așa îl vei atinge și îi vei afla înțeleșul. Îți imagineai că această pasiune va fi ceva plăcut de explorat. Dar, lasă-mă să-ți spun, draga mea, că a fi manechin nu e un hobby, ci o meserie adevărată. Cariera de model nu e una atât de ușoară pe cât îți imagineai, nu-i așa? Dar nimeni nu-ți putea spune câte nopți urma să plângi în camera ta de hotel. Nu știai că e mult mai mult decât lejeritatea de a merge pe o pereche de tocure, relaxarea deplasărilor, plăcerea machiajurilor și purtarea unor rochii.

Orbită de acel stil monden de viață, nu ți-ai dat seama că încet, încet, ai devenit marioneta lor. Te aranjează precum un cobai după placul lor și faci tot ceea ce ți se spune. Stomacul ți se strânge la gândul că pe masa de lângă tine este un bufet suedez, dar bineînțeleș că tu nu vei gusta nicio firmitură. Știi foarte bine că nu vei încheia niciun contract cu marea companie Coco Chanel dacă te îngrași un gram. Nici nu mai bagi în seama ultimele probleme grave pe care le-ai descoperit la nivelul sănătății tale, că doar „arta cere sacrificii”.

Nu-ți mai amintești numerele de telefon ale prietenilor tăi, ai uitat pe ce stradă locuiești și cu greu mai știi cum arată chipul fratelui tău. De mult nu mai ai un iubit. Doar ești un model de succes. El nu poate să-ți înțeleagă și să-ți accepte programul. Ești mereu pe drumuri, nu mai ai locul tău, iar somnul l-ai dat de mult uitării. Cum ai putea să mai ai timp și pentru o viață socială? Noua ta viață e cariera de manechin, ai uitat? E mult mai palpitant acum. Tot timpul ești râvnită, vânată și hărțuită de ei. Zâmbește,

nu clipi, doar ești fotomodel! Toți vor stare de la tine. Te rogi de ei disperată să oprească jocul, doar ca să te poți odihni și tu puțin. Dar așa ceva este imposibil! Tot universul vrea pictoriale, cum să te oprești? Dar cine știe că pozele alea ascund un copil speriat și îngrozit? Te inundă un gust amar când vezi cum toți bărbații se adună în timp ce le curge dorința din ochi. Nici unul dintre ei n-are timp să privească la copilul inocent din tine pentru că femeia a reușit să-i orbească pe toți.

Nu știi cine sunt, ce vor de la tine, de ce urlă în fața ta? De ce ai atâta machiaj și de ce ți se văd coastele? De ce se agită toți și fug în toate părțile? De ce fac toate astea? Te dor încă blițurile lor care încă îți mai mușcă din carne.

Acum te gândești ce seară urmează să ai. Ce lung e podiumul, ce albă-i mintea ta și ce negru e machiajul. Te-ai săturat de toate astea. Epuizarea fizică și stresul continuu te-au copleșit. Dai pe gât energizantul pahar de șampanie înainte să arăți lumii întregi cât de frumoasă ești, cum strălucesc diamantele pe tine și ce viață perfectă își închipuie toți că ai.

Vrei cu disperare să ajungi din nou în lift ca să începi iar să plângi și în brațe să poți să te strângi. Sunt infinite fete ce visează la tine și la camera ta de hotel, dar nu le poți spune câte nopți vor plânge în camera LOR de hotel.

Eu sunt idealul tău, ai uitat? Tu m-ai ales și m-ai obținut. Nici nu mai contează sacrificiile și compromisurile pe care le-ai făcut atunci când obții ce îți dorești. Dar dacă ai fi știut toate astea de la început, ți-ai mai fi dorit să mă cunoști?

Ines Râmbu, clasa a X-a E

Dincolo de vară

Când recitesc pagini din jurnal, îmi aduc aminte cu o umbră de tristețe de vara trecută. Îmi aduc aminte de ce am făcut împreună cu cercetașii la ieșirile din iunie și din iulie – și nici acum nu îmi vine să cred că totul a trecut atât de repede și că acum este doar o amintire.

În primul sfârșit de săptămână din iunie am mers împreună cu majoritatea temerarilor centrului local Iași la Bucium. Am dormit în cort două nopți și am petrecut momente foarte frumoase împreună cu cercetașii. Am învățat să-i cunosc mai bine pe fiecare dintre ei și experiența mi-a demonstrat ce înseamnă să dormi la cort – a fost prima dată când am trecut prin această realitate. Mi-am dat seama că cel mai important aspect al vieții sunt prietenii și am realizat că a te simți bine împreună cu ei înseamnă enorm.

Fiecare zi debuta cu încălzirea după noaptea în care amorțisem în corturi – și prima dată când am făcut-o cu unul dintre lideri mi s-a părut dură. Am avut febră musculară toată săptămâna (unul dintre motive fiind acela că noaptea am făcut câteva zeci de genoflexiuni, pentru că somnul nu ni se agăța deloc de gene și vorbeam între noi!).

Jocurile sunt o parte importantă din fiecare ieșire organizată de cercetași. Din fiecare joc învățăm câte ceva. Ne relaxăm și ne pregătim pentru viață în același timp, iar un mod mai plăcut de a realiza acest lucru nu există. Unul dintre cele mai originale jocuri pe care le-am făcut în hike a fost cel de noapte: am intrat în pădure în grupuri de câte patru, la miezul nopții; liderii se aflau acolo, ascunși după trunchiuri de copaci, jucând rolul lui „Bau-bau” – și au reușit să ne sperie, mai ales pe unii dintre noi!

Acum, când revăd cu mintea fiecare detaliu al acelor trei zile, îmi amintesc de fiecare impresie

dulce pe care mi-o lăseau activitățile. Focul de tabără din ultima noapte a hike-ului, programul de seară pe care l-am pregătit împreună cu temerarii (am intonat cunoscutul cântec *The Lion Sleeps Tonight*), apoi tristețea în care eram învăluți cu toții a treia zi dimineață, când am strâns corturile și rucsacurile, totul a creat în jurul luminișului pe care l-am „explorat” pentru trei zile o aură de fericire candidă pe care razele soarelui o făceau și mai strălucitoare.

După hike-ul de la Bucium a urmat campusul temerarilor, care a avut loc în estul țării, în localitatea Crețești. Inițial, trebuia să campăm la Tarcău, dar vremea ploioasă ne-a obligat să schimbăm ținta campusului. Pentru ca plecarea pe care o așteptam atât de mult cu toții să fie totuși posibilă, ne-am sculat la 4 dimineața pentru a prinde trenul spre Crețești. Însă începutul brusc al campusului i-a asigurat succesul, pentru că cele șase zile petrecute la marginea pădurii, împreună cu alți unsprezece temerari și lideri, au fost unele de neuitat. Am învățat din jocuri, dar și din povești scurte – produs al fanteziei noastre călătorești sau cunoscute de generații – și am trăit împreună momentele frumoase ale unei veri care îmi va rămâne în amintire ca fiind cea în care am participat pentru prima dată într-un campus.

Cu jurnalul în brațe, mă întreb cum va fi în continuare la scout. Îmi revin în minte chipurile tuturor prietenilor pe care mi i-am făcut acolo și pe care i-am cunoscut foarte bine în timpul celor două ieșiri. Îmi amintesc de jocurile și de poveștile pe care le-am spus în hike și în campus. Îmi ridic privirea și mi-o izbesc de sticla fotografiei din fața mea: o fotografie în care, înconjurată de temerari și de lideri, zâmbesc fericită.

Dincolo de tot ceea ce înseamnă universul pentru noi, școlarii, copiii obișnuiți care venim

În fiecare dimineață în sala de clasă, există momente în care simțim că viața nu înseamnă numai coridoare și, apoi, același drum monoton către casă, către biroul cu zeci de caiete odihnind pe el. Este unul dintre momentele în care știi că, de fapt, voia bună, prietenii și o gură de aer proaspăt înseamnă viață. Uit de caiete, uit de școală, uit de panoul cu olimpici și am, măcar o dată în viață, puterea de a spune stop. Pentru că,

dincolo de orice chip peste care școala a așezat straturi de cultură și drumul spre casă, straturi de praf, se află un suflet care într-un anumit moment va putea să se desprindă de acest univers și să înțeleagă că viața înseamnă relaxare, bucurie, culoare, sentiment, imaginație.

Poate că acesta este cel mai important lucru pe care l-am desprins din scout.

Iulia Mădălina Ștreangă, clasa a VIII-a C

Cititorul din peșteră de Ruy Zink

Cititorul din peșteră, aceasta este cartea pe care doresc să v-o recomand tuturor aceluia care v-ați plictisit de constanta ”listă de lecturi” pe care trebuie să o parcurgem conform programei școlare.

Romanul lui Ruy Zink prezintă câteva avantaje serioase: are o acțiune alertă și care te ține cu sufletul la gură, are drept protagonist un adolescent care inițial nu este deloc împătimit de lectură (deci, seamănă cu noi toți), e subțirică (nu ai timp să o uiți pe noptireră) și poate fi înțeleasă diferit în funcție de vârsta la care o parcurgi. În esență, cartea prezintă aventurile trăite de un adolescent în paralel cu universul cărților, plin de lucruri necunoscute și care se dovedesc fascinante.

În primul rând, trebuie să precizăm faptul că naratorul-copil a avut mult curaj, dovedindu-ne asta prin acțiunile îndeplinite: s-a aventurat pe barcă alături de niște necunoscuți, a salvat harta căpitanului din valurile nesătule ale mării și, în final, s-a împrietenit cu o bestie numită Anibalector.

Salvarea lui Anibalector de la grădina zoologică nu aduce o recompensă băiatului, ci aparent o pedeapsă, cea mai dificilă dintre toate: coșmarul de a deveni scriitor. Dar ea mai înseamnă ceva: șansa de a avea un prieten – unul neobișnuit, dar, fiecare dintre noi suntem pentru ceilalți, într-o anumită măsură, niște ciudați.

Prin urmare, cel mai mult m-a impresionat finalul cărții:

”După ce băiatul s-a oferit să-l ajute pe Anibalector să evadeze, acesta a spus:

- Atunci e-n regulă.

Și, în clipa aceea, a sărit afară din groapă și a aterizat lângă mine.

- Tu..., am murmurat stupefiat. Tu te-ai fi

putut elibera până acum...

- Nu, n-aș fi putut. Îmi lipsea un prieten.”

Din acest fragment putem observa înțelepciunea și sufletul sensibil al lui Anibalector, care, în adâncul inimii, ține la băiat ca la propriul frate.

Concluzia este într-o anumită măsură asemănătoare cu cea din *Micul prinț* de Antoine de Saint-Exupery: de câte ori naratorul va citi o carte, își va aminti cu drag de Anibalector – prietenul lui de nădejde.

Acum intervine întrebarea mea pentru voi: Cine credeți că este protagonistul romanului: adolescentul sau Anibalector?

Următoarele rânduri reprezintă două fragmente dintr-un ”articol” apărut într-un ziar imaginar despre întâmplările petrecute în această carte. Citiți-le cu atenție, poate vă vor convinge:

1. CE ANIMAL! O BESTIE EDUCATĂ!

În următoarele rânduri vom afla cu toții câte ceva despre revoluționara primată care a învățat să citească și să socializeze ca un om obișnuit.

Am aflat din interviul rapid acordat de această creatură că adaptarea la cultură a fost extrem de dificilă.

“- Eu sunt diferit. Oamenii învată întâi să vorbească și apoi să citească. La mine a fost invers. Întâi am învățat să citesc – vă dați seama ce greu mi-a fost! Mulți ani am crezut că O era L – și P era R, ca în rusă... Apoi am învățat să vorbesc. În schimb, gândul de a trăi în captivitate mă consumă...”

2. EVADAREA – DE NECREZUT!

Bestia a stat închisă câteva săptămâni în captivitate, dar a evadat neajutată, cu mare ușurință, într-o singură seară! **DE CE A STAT ATÂTA TIMP ÎNCHISĂ?**

“Avea nevoie de un prieten... Pur și simplu m-am dus să-l vizitez, apoi i-am zis că vreau să-l salvez. Zâmbind, el a ieșit singur și a început (după cum deja știți) să fugă prin oraș.” (declară adolescentul al cărui nume nu îl putem dezvălui din considerente de securitate).

CUM POATE UN ANIMAL SĂ AIBĂ NEVOIE DE UN PRIETEN? DAR DA, ESTE ADEVĂRAT – FIINȚA ARE SENTIMENTE!

Ce evoluție!... Cu siguranță nu ne vom mai întâlni cu așa ceva.

“Primatele izolate și cu un anumit obiect/mai multe obiecte încep să îl/le folosească – chiar dacă nu știu cum, în cele din urmă, în cazul nostru, a descoperit cititul.” Aduă un cetățean.

Vă doresc lectură plăcută și, cine știe, poate veți descoperi în lectură un monstru... plăcut!

Theodor Amăriucăi, clasa a VI-a D

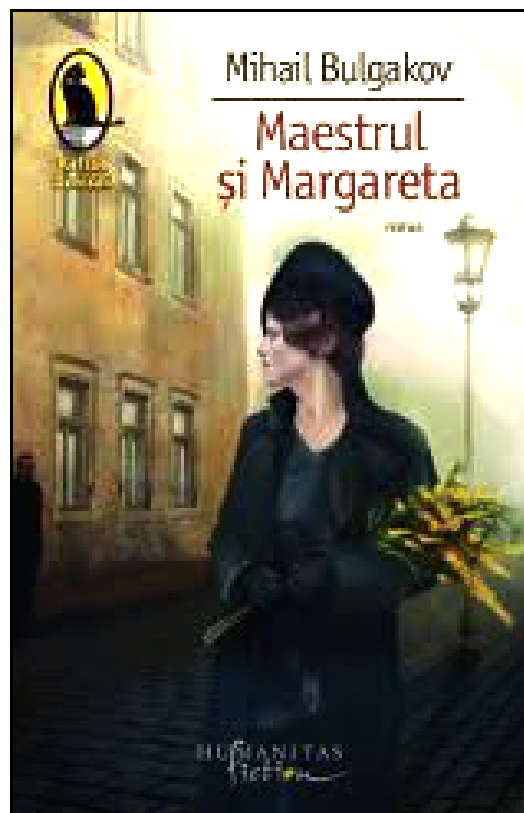

Maestrul și Margareta de Mihail Bulgakov

Conform definiției clasice a magiei, aceasta constituie o tehnică și o activitate-substitut, prin care omul, aflat într-un moment acut de criză existențială ori într-o situație limită, își concretizează ritualic și simbolic, printr-o satisfacere imaginară, o dorință altfel nesatisfăcută în realitate. Bulgakov urmărește să dea o formă dorinței lui esențiale de a se împlini ca artist chiar în cadrele realității și în ciuda adversității acesteia, a conjuncturii istorice total nefavorabile. În condițiile date, natura scriitorului este profund și inevitabil tranzacțională. Dar, cum pactul nu se realizează, impulsul satisfacerii acestei dorințe a creatorului de a triumfa asupra realității avansează înspre imaginarul pur, cristalizându-se pe plan psihic în reverie, iar pe plan estetic, în ficțiune. Rodul lor deplin este „Maestrul și Margareta”.

Romanul lui Bulgakov reprezintă o demascare a imposibilității conștiinței umane de a accepta elementul supranatural, afișând imagini tulburătoare prin realismul lor. El vorbește deopotrivă și despre o umanitate în care se dă o continuă luptă între o putere de autoconvingere închistată, agățată de sistemul de referință autocreat odată cu necesitatea de a fi o ființă socială, și elementul ce o intrigă, ceea ce numim și astăzi suprarealism, o imaginație exilată, pedepsită pentru depășirea limitelor construite încă de la crearea primelor forme de societate.

Răsună astfel contrapunctiv disperarea omului căruia îi sunt demolate toate reperaile, disperarea omului separat de toate legăturile create în timp cu imaginea proprie, echivalentă cu cea colectivă, a unei lumi obișnuite. Vedem această umanitate orbecăind neajutorată, refuzând să deschidă ochii de teama luminii necunoscutului, pierzând jocul tocmai din cauza refuzului de a-l juca.

Planurile accesate de supranatural înfloresc, se dezvoltă în cadrele narrative ale unor povești având în comun numai contactul cu dimensiunea profană.

Încă din incipit, dimensiunea rutinală a unui grup de scriitori este adânc zdruncinată de apariția unor ipostaze multiple ale supranaturalului, personificate în profesorul de magie neagră Woland, alteritate a prezenței demonice. Conflictul devine inevitabil, societatea refuză creditarea profesorului și a discipolilor săi metamorfi și astfel se confruntă cu un adevărat inamic ce amenință a pune în pericol imaginea lumii, așa cum le fusese ea creată.

Din firul narativ inițial, se ramifică un al doilea plan, expunând imaginea unui alt tip de umanitate, aflată în antiteză, dezvăluind excepția de la regulă. Astfel conturați, *Maestrul*

și *Margareta* par a locui o lume proprie, caracterizată tocmai prin absența acelor limite autoimpuse, o lume în care existența artei nu mai este pretinsă și care stă la baza tragediei lor. Încep să se distingă, tocmai printr-un contrast evident, cele două tipuri umane, cel care se condamnă prin refuzul unei lumi diferite de perspectiva proprie și cel care se salvează tocmai prin acceptarea ipostazei profane, ambele tipologii fiind măcinate de conflicte interioare ce le împing la acțiuni opuse în raport cu aparițiile demonice.

Simultan celor două fire narrative, se strecoară în substratul cărții și dimensiunea biblică a romanului, sistemul de raportare prim și ultim. Punctată prin personaje atât biblice, cât și istorice (Satan, Iisus, Pontius Pilat), ipostaza religioasă se remarcă prin însăși neutralitatea sa, nefiind nici negată, nici apelată, planând mai presus de tot, subiectul dramei Maestrului.

Sunt relatate, deci, două tragedii umane, una cauzată de prezența ce e considerată și acceptată ca fiind malefică, opusă celei ce își caută salvarea tocmai în promisiunea nespusă a unei situații ce poate fi salvată numai prin existența elementelor mai presus de ea. Credința Margaretei poate fi considerată astfel necesară și nu voluntară, dar sfârșește prin impunerea

unui exemplu, a sacrificiului de sine în lupta pentru o cauză ce nu mai ține de sfera propriei umanități.

Antiteza nu este transpusă numai de diferența de atitudine a umanității, ea se profilează pe un plan binecunoscut, diferența biblică dintre bine și rău, dintre Iisus și Satan, evocată numai prin reacțiile celor două tipologii umane. Astfel, după cum i-a fost sortit, iluzionistul acoperă cu figura sa emblematică, planul terestru, evocat de Moscova secolului al XVIII-lea, dar Iisus domină implacabil planul cosmic, configurat de transpunerea neobișnuit de vie a Bibliei.

Maestrul și Margareta este, în final, un roman al trecerii prin iubire de la om la supra-om. Bulgakov l-a terminat pe patul de moarte, orb, dictându-i ultimele corecturi soției. Din paginile lui transpare o dorință nestăvilită de a trăi și de a iubi, în ciuda aparențelor că sentimentele cele mai pure sunt adesea într-o antinomie ireductibilă cu meschina lume înconjurătoare.

Maestrul și Margareta suferă pe pământ, dar își desăvârșesc iubirea în vis și în Lună, într-un final apoteotic al unui roman ce vizează, de asemenea, trezirea la viață a unei lumi ce și-a pierdut speranța odată cu refuzarea ideii de imaginar, de supraomenesc.

Ioana Lionte, clasa a XI-a B

Numele meu fie Gantenbein de Max Frisch

Un joc al imaginației și al perspectivei multiple

Romanul lui Max Frisch se conturează sub forma unei sume de povești ce se completează și se contrazic, formând un caleidoscop de perspective ce se adresează laturii ludice a ființei. *Numele meu fie Gantenbein* poate fi considerată o carte a imaginației lipsite de constrângere, prezentând jocul social din viziunea unui pretins orb.

Personajul conturat predominant începe a fi surprins atunci când decide să se numească Gantenbein și să fie orb. O perioadă îndelungată a studiat avantajele pe care i le-ar putea aduce un asemenea rol: posibilitatea de a-i observa pe ceilalți atunci când nu sunt conștienți, puterea de a-și exprima opinia fără a fi judecat, libertatea de a testa reacțiile din umbră. Atras de această nouă perspectivă asupra lumii, protagonistul își construiește aparența și începe a-și exersa masca. Astfel, se urmărește realizarea împinsă până la cinism a rolului. Odată stabilit faptul că este orb în fața societății și acceptată de către ceilalți această realitate, el descoperă faptul că nimeni nu se miră sau nu se obosește să infirme această ipoteză, putându-și permite să facă greșeli evidente, cum ar fi golirea scrumierelor în fața musafirilor.

Această orbire a personajelor ce îl înconjoară este atât de persistent, încât el nu poate să îi dezvăluie nici măcar soției sale secretul într-un mod subtil. Astfel, Gantenbein poate să-i spună că “a citit” fără ca ea să remarce ceva imposibil în asta, întrebând-o mai departe ce crede aceasta despre subiect. Romanul urmărește modul în care se păstrează o etichetă automată asupra persoanelor ce ne înconjoară zi de zi - ajungem să fim orbi la orice schimbare și să ne raportăm doar la imaginea pe care o păstrăm

în minte, imagine care poate fi de multe ori eronată. De aici pornește și diferența dintre trăirile interioare și cele exterioare ce nu sunt neapărat imposibil de observat, ci ignorate, în majoritatea cazurilor. Cinismul tranșant cu care este prezentată diferența dintre viața din interior și cea a personajului, se desprinde din încercările eșuate de comunicare între cei doi soți, conversațiile reducându-se la simple clișee venite din obiceiuri comune.

Acțiunea din *Viața lui Gantenbein* este centrată în jurul căsătoriei personajului cu o actriță celebră, Lila, lucru ce, la început, atrage atenția prin natura ciudată a unei asemenea legături. Anecdota legată de prima întâlnire a soților, repovestită de fiecare dată musafirilor, vine ca explicație a atracției acestora. Lui Gantenbein i se schițează imaginea de bărbat

întreținut de soție, ce trece cu vederea legăturile amoroase ale Lilei. Naratorul surprinde ipostazele cotidiene ale relației celor doi cu o detașare ce include o anumită ironie, astfel trasând un portret minuțios al felului celor doi soți de a se raporta unul la celălalt.

Căsătoria Lilei și a lui Gantenbein este explorată din numeroase perspective, singura constantă fiind orbirea presupusă a soțului. De pildă, naratorul o prezintă pe Lila ca pe o actriță «năzuroasă» și instabilă emoțional sau ca pe o contesă dependentă de droguri, cu mișcări de papușă mecanică. Această modalitate de relatare verifică diferite ipostaze surprinzând mai multe finalități posibile ale unei căsnicii.

Formula “îmi imaginez” este păstrată pe tot parcursul lecturii, sugerând trecerea de la o situație la alta, schimbarea de perspectivă,

dar și libertatea naratorului de la o povestire sau ipostază la alta. Acțiunea cărții este lipsită de continuitate, Gantenbein pendulând între propria lui “existență” și biografia lui Svoboda sau cea a istoricului de arta Erdelin. Cu fiecare rol pe care acesta și-l asumă, trece printr-o nouă poveste ce ascunde substraturile ei.

Finalul cărții surprinde imaginea unui cadavru ce plutește fără a putea fi oprit de autorități pe râul ce traversează centrul Zurichului, dar și viața care își continuă nestingherită cursul. Astfel lumea se închide fără o poveste sigură sau finalitate clară.

Numele meu fie Gantenbein se detașează prin tehnica narativă folosită și prin multitudinea de perspective pe care le oferă cititorului - este fascinantă prin discontinuitatea ei și prin maniera de abordare a naturii umane.

Mădălina Tvadorchlib, clasa a XI-a B

Foto: Roxana Iocă

O plimbare de neuitat de Nicholas Sparks

“La șaptesprezece, viața mea s-a schimbat pentru totdeauna... Am cincizeci și șapte de ani, dar chiar și acum îmi aduc aminte tot ce s-a întâmplat în anul acela, până în cele mai mici detalii. Adesea re trăiesc acel an, readucându-l la viață, și când o fac, mă copleșește un sentiment ciudat de tristețe și bucurie... Aceasta este povestea mea și promit să nu omit nimic... La început, veți zâmbi și, mai apoi, veți plânge - să nu spuneți că nu ați fost avertizați.”

Iată începutul unei cărți sensibile, despre întâlnirile care pot schimba destine, despre viață, despre bucurii și înfrângeri, despre devenire așadar. Romanul lui Nicholas Sparks s-a bucurat de o ecranizare excepțională, așa că, probabil, mulți dintre voi cunoașteți filmul fără a fi parcurs narațiunea. Pledoaria mea astăzi se îndreaptă către carte și sunt convinsă că nu veți regreta dacă vă veți petrece o după-amiază în compania personajelor acestui scriitor.

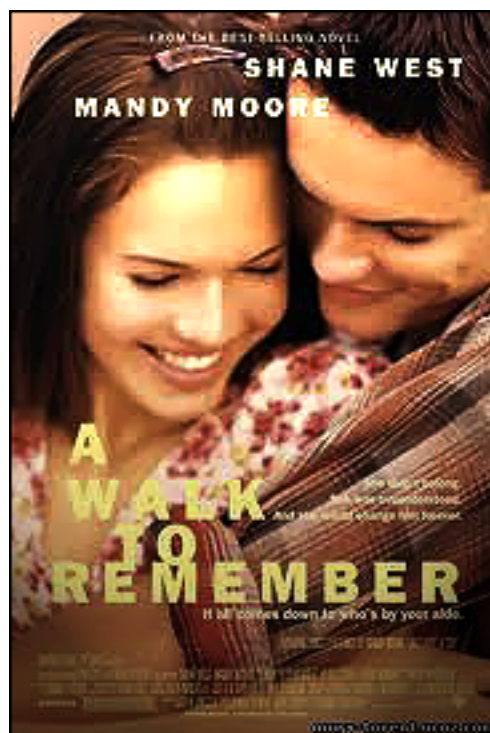
Structura romanului este una deosebită, deoarece relatarea este realizată de naratorul aflat la vârsta maturității, care rememorează o întâmplare petrecută cu 40 de ani în urmă ce i-a marcat și schimbat destinul.

O plimbare de neuitat surprinde o extraordinară poveste de dragoste, în care imprevizibilul nu încetează niciodată să apară. Scopul meu nu este de a vă oferi o imagine despre ceea ce se întâmplă pe parcursul derulării alerte a întâmplărilor, ci să vă determine să încercați. Tot ce pot eu să vă spun e că cel mai ștrengar, popular, ignorant și “cool” băiat al liceului ajunge să facă absolut tot ce îi stă în putință pentru o fată extrem de diferită de el: fiică de preot, timidă, necomunicativă, visătoare, așezată sub semnul ciudățeniei de către toți colegii... Jamie și Landon sunt protagoniștii, cele două opusuri puse față în față.

La prima vedere, Landon și Jamie par a nu fi legați de niciun element comun, de niciun interes care i-ar putea atrage pe amândoi; însă

faptul că două persoane atât de diferite ajung să trăiască o dragoste care amintește de cupluri celebre din literatura lumii, constituie tocmai elementul central care oferă poveștii o nuanță de suspans.

Este uimitor cum destinele celor doi se contopesc într-unul, cum reușesc să treacă peste atâtea obstacole și cum relația lor pare a fi perfectă până în momentul când o tragică veste urmează să le modifice ireversibil soarta amândurora. Jamie suferă de o boală incurabilă, leucemie, iar zilele ei sunt numărate. Acesta este momentul în care ”inabordabilul, ignorantul

băiat-cool” al întregii școli, căruia la început părea că nu îi pasă decât de felul în care îi stă părul și care aparent nu prezenta nici un pic de altruism, decide să facă totul spre a-i îndeplini visele și dorințele iubitei sale. El depășește orice obstacol și trece peste conflictele cu părinții doar pentru a asculta ce-i dictează inima și a o face pe ea fericită: o cere în căsătorie pe Jamie.

Viața pe care o clădesc împreună nu durează mult. Ea devine un înger nu numai pe pământ, ci și în ceruri, lăsându-l pe Landon singur printre pământeni. Întâlnirea cu ea a avut însă consecințe majore asupra modului în care va înțelege de acum responsabilitatea, tristețea, bucuria împărtășirii unui vis. Ea l-a învățat să aibă curajul de a visa, de a încerca, de a realiza. Își schimbă atitudinea și percepția despre viață, însă nu doar după moartea ei, ci încă din clipa în care a cunoscut-o.

Romanul tratează acea diferență dintre aparența și esența personajelor, mai ales în ceea ce îl privește pe adolescentul rebel care se dovedește a fi, de fapt, o persoană incredibil de sensibilă. Se pune, de asemenea, în evidență capacitatea deosebită de a sacrifica totul pentru

ființa iubită și fericirea ei. Ceea ce reușește protagonistul indirect să ne ofere pe tot parcursul povestirii este o lecție de viață și un exemplu ce se manifestă sub semnul iubirii (este vorba, în esență, despre amprenta uriașă pe care o poate lăsa o persoană asupra ta atunci când intervine dragostea).

Titlul sintetizează întreaga acțiune și trimite la tema romanului, deoarece povestea uimitoare de dragoste a celor doi este atât de intensă, dar atât de scurtă, asemenea unei ”plimbări de neuitat”.

În ceea ce privește filmul făcut după acest roman, acesta iese din sfera detaliilor și a elementelor exacte ale firului epic, însă este o ecranizare bine realizată și demnă de toate nominalizările și premiile câștigate. Consider însă că pentru a savura mai bine povestea, lecturarea romanului înaintea vizionării filmului este o alegere mai bună.

Închei spunând că nu cred că există suflet care să nu fie mișcat de povestea conținută în acest roman de pus în buzunarul...de lângă suflet.

Ines Râmbu, clasa a X-a E

O altfel de cronică de teatru – O noapte furtunoasă

Comicul și tragicul se îmbină în această transpunere a celebrei creații a lui I.L.Caragiale, susținută de o distribuție nu mai puțin faimoasă. Radu Beligan, Al. Giugaru, Maria Maximilian, Florica Demion și Miluță Gheorghiu sunt doar câțiva dintre cei care intră în pielea personajelor create de dramaturg și oferă un spectacol de neuitat tuturor celor care privesc teatrul în regia lui Jean Georgescu, realizat în 1943.

Dacă timpul la care a fost realizat spectacolul nu permite o rezoluție perfecționată a imaginii, talentul actorilor, naturalețea decorului care se potrivește atât de bine cu acțiunea derulată, nu țin cont de epoca realizării și se apropie de valoarea absolută a ceea ce înseamnă în ziua de astăzi „un teatru bun”. Actorii reușesc să creeze atmosfera epocii prin limbajul reprodus după Caragiale, prin costumele și decorul realizate de Ștefan Norris, iar acțiunea este dinamică, însuflețind personajele într-o narațiune care ține spectatorul într-o așteptare fremătândă.

Printre cele mai însuflețite și amuzante scene din producția care poartă eticheta genului comedie se numără cele petrecute de familia-protagonistă la teatrul din localitate, unde diferite talente își fac apariția pe scenă pentru a încânta lumea burgheză. Fie că sunt cântărețe, fie dansatoare de cancan, fie domni care recită ori cântă poezii comice, momentele astfel reproduse încântă atât spectatorii, cât și pe ceilalți protagoniști, veniți la teatru pentru a se destinde.

De altfel, teatrul ocupă un loc-cheie în scenariul piesei. Acesta este locul unde Zița, rol

interpretat de Florica Demion, îl întâlnește pe Rică Venturiano (Radu Beligan), iar aceste întâlniri repetate sunt motivul pentru care noaptea devine... furtunoasă. Rică, în loc să o viziteze pe Zița, ajunge la soția lui jupân Dumitrache (Al. Giugaru), Veta. Aceasta își dă seama de încurcătura produsă și, în final, Rică și Zița își recunosc sentimentele unul față de celălalt.

Trăsătura specifică atât acestei piese, cât și celei intitulată „O scrisoare pierdută” constă în încurcăturile care apar pe parcursul teatrului din cauza iubirii. Chiriac (G. Demetru) este îndrăgostit de soția lui jupân Dumitrache – cel pentru care lucrează ca ajutor în casă. Însă stăpânul nu observă nicio clipă că această simpatie reciprocă există, considerându-l pe Chiriac „un om de treabă”, un ajutor fără de care nu și-ar putea duce treburile până la sfârșit. Cea de-a doua astfel de încurcătură o reprezintă relația tăinuită dintre Zița și Rică Venturiano, iar mediatorul acesteia este băiatul Spiridon (Ion Baroi), care lucrează și el la Dumitrache. El este

cel care transmite „mesajele de amor” dintre îndrăgostiți și cel care sfârșește întotdeauna prin a fi bătut de stăpânul său.

Toți spectatorii care vor avea ocazia să vadă această comedie cu o distribuție unică, ce valorifică textul original al lui I.L.Caragiale, vor fi cuceriiți de modul în care personajele sunt reprezentate, de dinamismul care caracterizează întreaga producție, de tot ceea ce, în ultimele douăzeci de minute ale spectacolului, transformă o noapte liniștită într-una furtunoasă.

Modul în care comicul de limbaj (folosirea unor termeni utilizați și în piesa lui Caragiale pentru realizarea acestui efect – „constituțiune”, „pafațiune”, „democrațiunea”, „bagabonții”), comicul de situație (sunt nenumărate momente în care acțiunea încântă spectatorul datorită

amuzamentului), dar și comicul de caracter sunt îmbinate, ajută la clasarea piesei ca fiind una dintre cele mai reușite realizate în anii `40.

Spectatorii reușesc, cu succes, să se transpună în atmosfera surprinsă atât de bine în piesa de teatru. Modalitățile prin care acest lucru este posibil sunt variate, iar exemplele au fost date în diferite contexte. Nu am avut ocazia să privesc piesa cu o altă distribuție, deși stagiunea 2010-2011 a Teatrului Național Iași ar fi putut permite acest lucru. Din motive pe care nu mi le explic, piesa a fost catalogată ca fiind interzisă copiilor sub 16 ani. Vizionarea piesei pe suport DVD mi-a oferit în schimb plăcerea de a mă apropia și mai mult de perioada în care aceasta a fost scrisă și realizată ca un moment de teatru încântător din toate punctele de vedere.

Iulia Mădălina Ștreangă, clasa a VIII-a C

Eva & Alex

Era ora 3 și telefonul meu a început să vibreze sub pernă. Mă trezesc obișnuită de acum cu ideea.

Deschid geamul larg și aprind o țigară.

Mă urc pe fereastră și încep să număr câte lumini sunt aprinse la blocurile din jur. Am renunțat de mult să număr stele.

Lumina lunii lasă o pată de lumină pe covor până sub patul meu, făcându-mă să observ o cutie albă. Nu am mai deschis-o de mult.

Privesc cum nimeni nu se plimbă pe alee și parcă pare mai frumoasă așa. În seara asta am văzut doar 2 mașini.

Ușa camerei mele se deschide încet. Îmi amintesc că am uitat s-o încui și, speriată, arunc țigara pe geam. Era doar Fifi. Oftez și aprind alta.

Fifi se tolănește pe patul meu cu labele înainte și mă privește cu ochii lui sticloși. Scot limba la el pentru că mă simt de parcă m-ar judeca.

E atât de liniște...

El studiază camera cu ochi mari, apoi vine lângă mine. Lumina lunii îi face ochii să pară atât de clari. Uneori am senzația că motanul ăsta mă înțelege mai bine decât oricine.

Poate că și înainte mă înțelegeam mai bine doar cu el, cine știe?

Când am terminat de fumat m-am târât până lângă pat, am privit cutia albă cum lucea în lumina lunii și am oftat. Am luat-o în mână. Pe ea era scris mare Alex.

Am deschis-o și am început să plâng.

* **

E vară și soarele dogorăște chiar dacă geamurile sunt acoperite. E sfârșitul lui iulie și probabil că acum ar trebui să fiu la plimbare, dar, cu siguranță, nu într-un spital.

Soarele luminează camera albă și așternutul subțire pe care mă aflu.

Eu sunt Eva Boinea și locuiesc în nord-estul României, în Iași, sau cel puțin așa mi-au zis ei. Ei fiind părinții, prietenii și toți oamenii care pretind că mă cunosc. Tot ei mi-au zis că

din cauza unui accident mi-am pierdut memoria. Asta o mai cred pentru că am 17 ani și nu am nicio amintire.

Nu, nu e adevărat. Mint. Am o amintire. O singură amintire. Un nume și o pereche de ochi care mă bântuie. Nu am spus nimănui pentru că nu vreau să-i rănesc și mai mult.

Femeia aceea cu părul negru și ochii oboșiți căreia ar trebui să-i spun mamă, deși mie foarte greu, plânge și așa tot timpul și probabil a plâns și mai mult înainte să mă trezesc eu. Cum ar fi să-i spun că eu îmi amintesc de o persoană care nici măcar nu a trecut să mă viziteze?

Am încercat să rețin toate numele care mi s-au spus în ultima lună. Renard a fost cel mai ușor de reținut pentru ca ea vine în fiecare zi să mă vadă. Probabil mi-a fost prietenă și înainte.

Prietenii mei, care erau cu mine în mașină când a avut loc accidentul, nu au trăit, dat fiind faptul că mașina s-a izbit de un tren. Toți îmi spun că sunt norocoasă, dar eu nu îi cred.

Mie mi s-au dat 17 ani și o amintire.

Foto: Georgiana Iancu

Elena Alupoaie, clasa a X-a D

Iluzie

Am crezut că te-am spart în sute de cioburi de sticlă și că te-am distrus cu un singur cuvânt.

Am crezut că te încadrezi într-un tipar comun și că aparții unui „Univers cotidian” efemer. Am crezut că nu-ți poți depăși condiția fizică de muritor și că ești doar o biată ființă, de care Creatorul a uitat și pe care a înecat-o într-un strop de abis... Am crezut că ochii tăi nu oglindesc reflecțiile de azur ale cerului și nu conturează o lume întreagă de culori și sentimente.

Dar, evident, m-am înșelat. Și am aflat, oh, prea târziu, că pe tine nu te pot răni cuvintele, că tu aparții unui Univers intangibil, etern, și că ești, tu însuși, un creator. Eu ți-am clădit aripile, cu care tu vei zbura spre înalt, lăsându-mă numai cu amintirea. Cu amintirea ochilor tăi, al căror contur își dispersează

trupul de safir, cu amintirea surâsului fugar, luminos ca o rază de soare, cu amintirea unui suflet neînțeles, care și-a găsit oglindirea în strălucirea bolții cerești. Tu vei fi singura stea din necuprinsul Universului, singurul suflet ale cărui aripi nu se vor frânge niciodată. Pentru că tu nu aspiri spre utopie, spre ideal, ci fugi de tine însuși, refugiindu-te în lumina pe care o emani.

Cum am putut crede, doar pentru o clipă, că te încadrezi într-un tipar impus de contemporanul pe care tu îl părăsești și în care noi ne afundăm tot mai adânc?

Cum am putut să închid ochii, pentru ca imaginea ta, înălțându-se spre infinit, să nu îmi stăruie în minte?

Cum am putut să îmi închipui că Universul ți-a înghițit amintirea, așa cum valurile ți-au furat ultimii pași?

Cum am putut să mă prefac că nu ai existat niciodată?

*Laura Ștreangă,
clasa a VI-a C*

Foto: Georgiana Ișanu

Când lumea este cu susu-n jos

- **A**i văzut la știri ce i-au făcut bie-tei bătrâne? Ziua, în plin centru! Exact după ce am intrat în bancă. Chiar am trecut pe lângă ea; stătea în fața ban-comatului și mi-a zâmbit stânjenită în timp ce își căuta cardul prin geantă. Puteam să fiu eu! Puteam să fiu eu cea care o pățea și a fost un interval de doar câteva secunde! Am țipat după ce am intrat în cameră și mi-am încheiat “discursul” prin două palme succesive peste frunte, în semn de protest.

- Și de ce-ți tragi palme ? m-a întrebat el cu un zâmbet sarcastic.

L-am privit pierdută. Părul lui, lung și negru ca abisul, îi cădea lin pe foaia pe care schițase un portret. Își învârtea creionul printre degete și mă privea ironic cu ochii lui atât de albaștri, de parcă s-ar fi îndoit de capacitatea mea intelectuală. Mă considera prostuță. Și stresată. Și speriată. Și din nou, probabil, prostuță. Îl uram. Nu-l suportam deloc. Din prima zi când ne-am cunoscut, acum aproximativ nouă luni, din cauza unei împrejurări nefericite – proprietarul apartamentului în care trebuia să locuiesc începând cu anul acesta „a uitat” să-mi spună că mai avea un chiriaș, iar eu nu mai aveam timp să caut altă locuință; și oricum, nu puteam să încalc contractul – ne-am întrecut în a ne face viața amară unul celuilalt. Iar acum, când tremuram de frică și de furie, am hotărât că trebuie să mă descarc în fața lui, să țip, să arunc, să lovesc. Să îl fac furios și pe el. Dar nu mă așteptam să mă întrebe ceva, ci doar să stea să mă asculte și să aștepte să plec.

În final, recuperându-mi mândria după ce fusesem luată peste picior, i-am răspuns:

- Pentru că nu pot să părăsesc lumea asta în care totul e cu susul în jos. Pentru că... (ochii mă usturau în timp ce simțeam lacrimile sărate)...am eșuat...nu sunt independentă, așa cum trebuia să fiu. Nu pot să fac ce vreau, fără să fiu legată de nimic și fără să-mi pese; pentru că m-a prins...m-a închis după gratiile ei. Pentru că am fost destul de naivă încât să cred că nu va ajunge la mine...și nu m-am protejat; și acum, iubirea m-a închis. Mi-a legat picioarele ca să nu pot fugi...mi-a legat mâinile ca să nu pot evada...Singurul lucru de care mi-a fost frică...să-mi pierd libertatea și independența...

Am făcut o pauză. Suspinele plânsului m-au făcut să-mi înghit cuvintele. M-am uitat la foaia de pe masă și mi-am adus aminte de

Foto: Roxana Soica

poza pe care o păstram într-o ramă, pe raft, în care ea zâmbea, radiind atât de multă fericire, încât făcea totul să pară mai ușor. Ochii ei, de un verde puternic, mă țintuiau cu privirea, avertizându-mă. Știa. Ea întotdeauna știa.

- Pentru că nu aș putea să-i fac niciodată așa ceva. Nu aș putea niciodată să o las singură. Nu aș putea niciodată să fiu într-o lume în care ea nu este. Pentru că iubirea pentru ea mă ține captivă și nu pot fugi. Oricât de mult aș vrea și oricât de bine ar fi pentru mine să plec. Pentru că nu mă lasă să fiu egoistă...pentru că nu mă lasă să fiu liberă...pentru că m-am lăsat prinsă... pentru că face parte din familia mea; și pentru că puteam fi eu și lucrul acesta m-a speriat îngrozitor de tare...

Mi-am întors privirea către el și, pentru un moment, am fost surprinsă să descopăr că lacrimile săpaseră adânc obrajii lui fini. Totuși am continuat :

- De-asta îmi trag palme. Hai, grăbește-te să mă critici! Acum! Aproape țipam.

I-am auzit apoi primele suspine și i-am văzut umerii tremurând și capul întorcându-i-se spre foaia de pe masă; m-am uitat și eu din nou la portret și, pentru prima dată, am văzut...m-am văzut, de fapt. L-am privit iar; și el mă privea, dar pe față îi citeam o anumită expresie, pe care nu reușeam să o descifrez cu totul. Părea pur și simplu obosit și respira greu, parcă se sufoca; am crezut că tot ce îi voi spune îl va face confuz. Dar nu era, de parcă ar fi știut exact despre ce vorbeam. De parcă ar fi trecut prin același lucru. Apoi mi-am dat seama. Când am înțeles că adevărul a fost tot timpul în fața ochilor mei, lacrimile m-au înțepat din nou. Nemaiputând să spun nimic, m-am întors și am ieșit din cameră.

Nu îl uram...iar el nu mă considera prostituată... După cum spuneam, lumea este cu susul în jos...

Ioana Bițică, clasa a X-a E

Fărâme de negru

Cunosc de multă vreme imaginea asta. O mulțime de oameni, fără nume, vârstă, prieteni, avocați, arheologi, oameni fără răspuns, noimă, idee despre ce vorbesc eu aici mi-au spus ca dacă închizi ochii instantaneu îți aduci aminte de ceva ce ai văzut sau un lucru oarecare, sau o simplă amintire. Asta fac de trei zile încoace. O dată la câteva minute închid ochii și încerc să îmi aduc aminte de ceva. Nimic. Nu încerc destul poate, sau poate nu merge la mine pentru că așa e firea mea. E negru; e exact cum ai pătrunde într-un neant unde totul în jurul tău e negru și numai negru. Când închid ochii existența mea se reduce la negru. Ciudata senzație, ciudată culoare aleasă de mintea mea pentru a reprezenta amintirile. Oamenii își pun amintirile pe foi, în caiete, poze, picturi, desene, felicitări chiar și mobilarea unei camere poate aduce aminte de o țară pe care au vizitat-o. La mine amintirile se reduc la negru. Când închid ochii totul e negru. Să cred că acestea sunt amintirile mele? M-am uitat la poze cu mine când eram mică, am închis ochii și am încercat să îmi aduc aminte de ceva, am încercat până mi-au dat lacrimile și după ce am deschis ochii am izbucnit în plâns. Am trântit albumul foto și m-am așezat pe un fotoliu și așa am rămas pentru întreaga zi cu ochii roșii de atâta plâns, cu fața uscata și mainile tremurânde. A doua zi mi-am așezat în față o imagine cu linii colorate. Mă gândeam că dacă stau și privesc atent poate mi se va întipări în minte o culoare și amintirile mele vor fi verzi sau roșii sau poate albe, dacă mergea în final. După douăsprezece ore de stat și privit îndelung imaginea multicoloră am decis să închid ochii și poate va da roade. Cu un sentiment de spaimă pregătit și un altul de bucurie pentru viitoarea reușită a mea am închis ochii și am vrut să îmi amintesc ceva. Minunat...totul era negru. Doar negru!

Al naibii negru... De ce nu puteam fi și eu un om normal să îmi reamintesc în alb, negru și gri măcar sau de ce nu în culori? Tot ce puteam vedea era un infinit de negru. Recunosc că în clipa respectivă m-am gândit să consult un terapeut. Când i-am spus asta prietenului a râs de mine și mi-a spus că îmi pierd vremea. Cum puteam eu să-mi pierd vremea când tot ce simțeam nu era decât ură față de propria ființă știind ca amintirile mele sunt o serie de planșe pline de negru. Am decis să merg totuși la un terapeut fără știrea lui. Doar ce s-ar putea întâmpla? În prima ședință mi-a arătat o serie de imagini și m-a pus să-i spus de ce anume îmi aduc aminte. Fiecare lucru îmi aducea aminte de ...negru...Am ieșit frustrată din cabinet. Am coborât scările în viteză, simțeam că totul se învâрте în jurul meu, am auzit vorbindu-se la colțul clădirii despre cum doi proaspăt căsătoriți puneau la cale amenajarea apartamentului. După câteva minute am realizat că tot ce înțelegeam era doar "Negru, iubito, negru...negru, negru, negru". Simțeam că înnebunesc și de groază am șoptit "Sper că nu voi ajunge la nebuni". Ajunsesem în această situație și nu îmi venea să cred că tocmai eu, singura ființă căreia i s-a spus de nenumărate ori că mereu zâmbeste, că viața pentru ea e atât de simplă, eram în acea situație. Am ajuns acasă spre seară într-o dispoziție proastă. Îmi era frică să mai încerc să închid ochii și să îmi mai amintesc ceva. El nu era acasă; îmi lăsase mesaj că ajunge târziu în seara asta. M-am așezat în fotoliu, mi-am adunat picioarele și mi-am lăsat capul pe genunchi exact ca un copil mic și tot ce am putut face a fost să țip și apoi să plâng și tot ce am putut spune printre lacrimi a fost doar "Negru". Nici eu nu mai știam cum să fac față. Mi se părea cel mai complicat "plan de casă" pe care l-am realizat până atunci.

Arhitect fiind, de fiecare dată când pățeam

Foto: Georgiana Jianu

ceva, când mă certam cu el, îmi descărcam furia desenând, acum îmi era teamă că finalitatea actului să nu fie decât o foaie neagră. Închid ochii, știu că tot ce voi vedea era acea imagine care devenise clișeu universal pentru mine. Aud cheile în ușă și încercarea lui de a nu se

face auzit probabil din instinct, știind că de obicei dorm la ora respectivă. Îl simt cum intră în cameră, ia o pătură din dulap și mai răstoarnă câteva lucruri pe jos și vine și mă învelește cu ea. Mă sărută pe obraz și îmi șoptește ”Te iubesc”. Zâmbesc, închid ochii și culori.....

Maria Cojocaru, clasa a XI-a C

Rugi păgâne

Zefirul aduce pe aripile sale străvezii câteva petale de trandafiri și le așterne pe oglinda azurie a lacului. Cerul, pictat în nuanțe sângerii, își ascunde chipul în marama întunecată a înserării. Regina Noptii își desface alene potirul înmiresmat, din care stelele beau divina ambrozie. Câteva umbre ale amurgului își dispersează conturul fin de gelatină. Doi ochi azurii și adânci, ce ard ca niște stele, profanează feeria înserării.

Tânăra îndepărtează delicat crengile și se apropie de lac. Își privește reflexia în apa limpede și își despletește părul negru și des. Ea umple poiana cu melodia suavă ce se naște din sufletu-i cast, invocând stelele și rugându-se fierbinte zeilor. Pe rochia ei albă și subțire se imprimă conturul trupului fragil, iar vântul adie prin pletele ei negre.

Păgâna cântă tot mai înfocat și lacrimile mari se preling din ochii ei catifelați, ce ard în orbitele albe. Pieptul ei este scuturat de suspine, în timp ce pleoapele moi, împodobite cu gene lungi, ascund azuriul privirilor sale.

Își amintește cum i-a atins pentru prima oară chipul alb, care a fost mistuit de flăcări... Și se întreabă cu ce a greșit, de ce zeii nu i-au ascultat rugămințile și i l-au luat... Străbătută de hohote de plâns, tânăra continuă să cânte. Cântă pentru sufletul lui și-i suflă cenușa din urna mică, de argint. Din nările sale rozalii, tremurânde, suflul ei înghețat împrăștie cenușa pe undele lacului. Se miră de ce necazuri se abat din nou asupra sa și de ce Jupiter o face să sufere atât de mult. Părul negru i se revarsă pe umeri, iar fata arată ca o zână, ca o statuie de marmură cu chipul rece și împietrit.

Păgâna e ca un boboc candid de

trandafir, lipsit de spini, rupt de o mână crudă de pe tulpina gingașă și nesigură. Își eliberează trupul de faldurile albe ale rochiei subțiri, de mătase și intră în apa întunecată, împodobită cu corolele parfumate ale nufurilor. Ochii au secat de-atâtea lacrimi, însă suspinele îi biciuie sufletul răvășit. Brațele-i albe despică apa lacului cu delicatețe, iar trupu-i de marmură se întrezărește prin undele străvezii. Salcâmul își scutură petalele asupra părului de abanos al fetei, încununând-o ca pe o zeiță a nefericirii. Greierii cântă încet un imn al compasiunii, iar frunzele de smarald ale copacilor foșnesc ușor, în ritmul unei melodii îndurerate.

Foto: Alexandra Ignat

Cântecul ei nostalgic este întrerupt adeseori de suspine adânci, în timp ce fata privește cum cenușa lui se scufundă încet, lăsând în urmă dăre de durere pe sufletul ei. Șoptește câteva cuvinte de rămas bun, zguduită de tristețe. Își amintește ce i-a spus el înainte de a închide ochii pentru veșnicie: „Uită-mă!”. Dar fecioara nu îi poate îndeplini ultima dorință. Pentru că nu îl poate uita.

Își mai amintește și cum flăcările au cuprins acel trup tânăr, pe care ea refuza să-l creadă fără viață, lăsând în urma lor numai cenușă.

Fata iese din apă și se așează pe iarba fragedă și proaspătă. Își întinde brațele lungi, de sidef, către rochia aflată puțin mai departe și scoate dintre faldurile ei un pumnal mic, cu mâner de argint. Mâna îi tremură atunci când apropie cuțitul de pieptul ei scuturat de spasme. Lama lucește pentru o clipă în lumina lunii,

apoi se înfige în inima nenorocită a păgânei. Pielea albă este pătată de stropi de sânge, iar viața alunecă încet din trupul fetei. Durerea o cuprinde, în timp ce corpul alungă orice urmă de viață. Degetele îi rămân încleștate pe mânerul de argint, iar buzele șoptesc ultimele rugă către zei.

Soarele răsare peste lumea adormită. Într-o poiană tănuțită, aflată în inima pădurii, zace un trup tânăr, sculptat în marmură, străpuns de lama ascuțită a durerii. Iarba este pătată de sânge, iar degetele fetei ating ușor oglinda lacului. Lângă ea, o femeie cu păr de zăpadă plânge încetșor, în timp ce aprinde un rug. Flăcările vor mistui în curând chipul tânăr și sidefiu. Un nufăr își închide potirul înmiresmat, căci găzduiește un suflet pribeag, nefericit, pe care zeii nu au vrut să îl accepte pe Olimp...

Laura Ștreangă, clasa a VI-a C

Suflet de toamnă-I

În tăcerea apăsătoare în care mă aflu, îmi aud fiecare coardă a sufletului vibrând. Balconul cu geamul deschis și având o priveliște cotidiană asupra parcerii din spatele blocului îmi oferă cadrul prielnic unei liniștiri mult-dorite. Evadez din lumea în care trăiesc pentru a mă retrage, nedescoperită de nimeni, în universul infinit pe care mi-l deschid gândurile.

Ochii mi se ridică spre cerul pe care îl văd și îl simt deasupra mea. Priveliștea pe care o surprind îmi încătușează pornirile în loc să le elibereze, pentru că este cea mai apăsătoare atmosferă pe care am observat-o vreodată.

Când m-am trezit, dimineață, cu aceeași imagine monotonă înaintea ochilor, am crezut că totul va fi altfel după-amiaza, însă cerul este, poate, chiar mai negru decât era la opt. De aproape o săptămână, nicio rază de soare nu a mai pătruns printre nori pentru a deschide un oricât de firav drum luminii celeste. Fiecare colț de cer este acoperit cu aceeași pastă groasă, lăsată de penson în tușe gri – singura culoare de pe paletă. Rareori, conturul negru și pierdut al unei ciori lasă pe cer o urmă invizibilă, atât de dureroasă pentru toamna care își vede armonia sfâșiată pentru câteva clipe, apoi totul se îngroapă din nou în aceeași liniște ce pare că nu se va mai sfârși niciodată.

În tot acest univers redus la o singură nuanță și la un singur sentiment, mă văd pierdută într-o irealitate de care mi-e teamă. Dacă îmi pierd privirea – numai pentru o secundă – în abisul de cenușă suspendat între pământ și infinit, mă simt absorbită de sufletul toamnei și îndepărtată pentru totdeauna de pământul de care nu mă pot despărți. Simt că forța pe care o contemplan este prea mare pentru a putea fi învinsă – și totuși încerc cu disperare să mă apăr împotriva vrăjii pe care o aruncă asupra mea. Lumea care mă fixează cu ochi inexpressivi este atât de departe...

Suflet de toamnă-II

Timp de câteva clipe sau minute, ori poate pentru alți câțiva ani din viață, am fost o ființă fără trup. Pierdută într-un ocean de nori, am crezut că pot fi demiurg fără să plătesc un preț la fel ca și ceilalți care au încercat s-o facă. Am crezut că pot să stăpânesc lumea cu firea unei ființe fără suflet, așa cum este toamna. Dar nu am putut uita că, totuși, fusesem om. Am fost toamnă la rândul meu – rece, nemuritoare, fără început și fără sfârșit, puternică și nepăsătoare.

*
* *

Sunt o ființă cu origini ancestrale, cu prezent suspendat între realitate și vis, eternitate și efemeritate. Sunt un strop de univers care a fost cândva întregul. Sunt o frunză pe care timpul o poartă în zborul său asemeni vântului, o frunză care, cândva, pornea din foșnetul genelor mele. Sunt doar o pată de gri pe un cer de toamnă, o pată care era odată rochia cu care m-a înzestrat natura pentru un timp imprecis.

Poate vreo lege a universului să-mi spună cine sunt cu adevărat?

Iulia Ștreangă, clasa a VIII-a C

Universul tău

Vorbele-ți ling degetele,
dar tu ai gură
doar pentru Galaxia lor mută.
Ți-ai îngropat cuvintele
sub călcâiul mesei,
știind că nu pot ieși,
printre bătăături,
să te înece.

Diana Păduraru, clasa a XI-a C

Abis

Prin cercurile arzânde ale înserării
Se înalță semeț
Un pin
Spintecând cu vârful timpul înnoptării.
Abisul dorinței coboară abrupt
Alunecând sacadat, întrerupt
Pe pereții fragili ce ne despart de eter,
De locul sacru
Sau de infern.
Înălțare.

Sânziana Perju, clasa a VIII-a C

Pe o stradă cenușie, într-o zi galbenă-gri

În oraș, soarele îmi inundă privirea. Stăm amândoi și privim casele, oamenii galbeni, copacii plini de lumină. Stăm lângă felinarul unde ne-am întâlnit în prima zi. Ne privim adânc în ochi. Ochii tăi galbeni transmit căldura în jurul meu.

Frunze moarte, stricate, galbene și triste... trec prin sufletul lor și le împoașcă cu lumină. Tu mă urmezi tăcut în acest peisaj galben.

Statuete galbene se observă la tot pasul; le atingem, trecem de ele și, în urma noastră rămâne o dungă gri. Puțină tristețe în acest peisaj galben. Mă întreb de ce e așa, de ce rămâne o undă cenușie în urma pașilor noștri. Nu știi de ce...

Poate că sufletele noastre nu sunt galbene, ci numai trupul strălucește.

Timpul trece pe lângă noi, dar stăm pe loc și privim curioși în jur. Nu știm de ce este așa, de ce tot orașul este galben, iar noi cenușii... Am vrea să ne transformăm în plopii fericiți de lângă noi, să fim și noi galbeni. Dar nu putem.

Traversăm tot orașul auriu... siluete îngălbenite de lumină și prea arse de soare trec pe lângă sufletele noastre. Observăm că e tristețe și în galbenul care dănuie printre oameni. Îi arde, le produce durere în inimi și le dărâmă sufletele.

Începem să mergem pe străzi cu pașii noștri cenușii. În curând, întreg orașul va fi gri. Poate atunci și ceilalți vor fi fericiți așa cum

suntem noi. Dar nu știm dacă suntem fericiți, dar măcar suntem împreună, aici, în acest loc ciudat, galben, care începe să fie plumburiu. Soarele este acoperit din ce în ce mai mult de norii cenușii, de cerul cenușiu și de pașii noștri cenușii care străbat orașul.

Plouă. În această ploaie dansăm de fericire, ne legănăm într-un vals în care sufletele ni se înalță printre picăturile de apă. Și poate nu mai suntem așa de fericiți. Nici cenușiu nu ne mai place. Și el e trist...

Acoperit, orașul plânge cu o urmă de bucurie în glas. Atât a mai rămas din galbenul ce umplea zarea. Și cenușiu va rămâne mult timp de acum înainte, pentru că plouă și ploaia va sălășlui veșnic în amintirea noastră. Această ploaie care ne desparte cu fiecare picătură care cade pe stradă, peste capetele noastre bălaie.

E târziu și este frig în această zi cenușie. Nu înțeleg de ce este totul așa... de ce ori este prea multă fericire ori prea multă tristețe și de fapt totul este trist, așa de trist...

Traversezi strada și te ascunzi de mine, pleci de aici. Mă lași singură în această zi de toamnă cenușie care este pe sfârșite. Nu știi de ce...

În oraș ploaia îmi inundă privirea. Stau singură și privesc casele, oamenii plumburii, copacii plini de noroi. Și mă întreb: om cenușiu, măcar tu știi de ce ai plecat singur pe o stradă sură, departe de mine?

Lidia Marta Amarandei, a VIII-a C

